

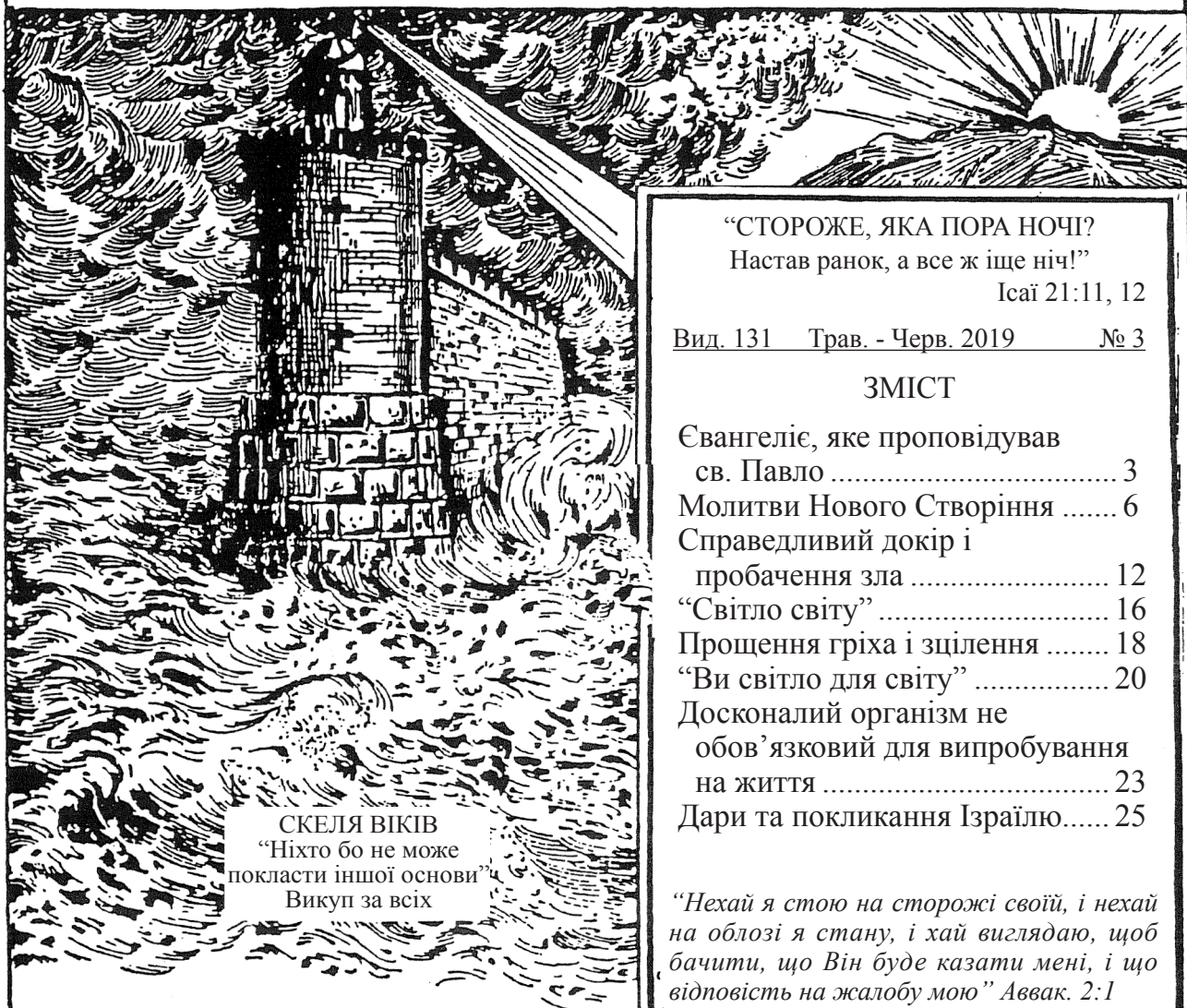

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 “Ніхто бо не може
 покласти іншої основи”
 Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Iсаї 21:11, 12

Вид. 131 Трав. - Черв. 2019 № 3

ЗМІСТ

Євангеліє, яке проповідував св. Павло	3
Молитви Нового Створіння	6
Справедливий докір і пробащення зла	12
“Світло світу”	16
Прощення гріха і зцілення	18
“Ви світло для світу”	20
Досконалий організм не обов’язковий для випробування на життя	23
Дари та покликання Ізраїлю.....	25

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священниками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ЄВАНГЕЛІЄ, ЯКЕ ПРОПОВІДУВАВ СВ. ПАВЛО

*“Я не соромлюсь Євангелія Христового,
бо воно є сила Божжа на спасіння кожному,
хто вірує, перше юдеєві, а потім гелленові”
(Римлян 1: 16, Дерк.).*

Існує багато релігій, і ми, мабуть, помилково казали в минулому, що є тільки одна релігія. Релігія — це, власне кажучи, “будь-яка система поклоніння, якою люди визнають Всевишнього і намагаються віддавати Йому честь”. Тому ми, звісно, визнаємо різні великі релігії світу в тому значенні, що не можемо їх зігнувати. Наприклад, ми маємо вчення Конфуціанства, вчення Брахманізму, вчення Буддизму, вчення Ісламу, вчення Юдаїзму і вчення Християнства. Усі вони виступають перед нами як релігійні вчення. Усі вважають себе більш-менш раціональними та розсудливими. Кожна людина намагається думати, що її власна теорія про будь-яку річ є розсудливою, і в цьому вона має рацію.

На основі нашого вірша пропонуємо порівняти релігію Ісуса з усіма іншими релігіями. На початку ствердимо з апостолом: “Я не соромлюсь Євангелія Христового”. Що б не казали про інші релігії, ми як християни віримо, що в християнській релігії міститься те, чого жодній людині не потрібно соромитися. Мабуть, є певні риси і форми певних віровчень, яких ми могли би соромитися — які не відповідають нашим найвищим ідеалам, — але християнська релігія у тому вигляді, в якому вона представлена в Божому Слові, повинна бути Критерієм Християнства, і її ми не соромимося. Якщо порівняти її з усіма іншими релігіями у світі, вона стане переможцем у кожному значенні слова. Усі ці релігії, здається, визнають, що людина є в

недосконалому, незадовільному, грішному стані, тому кожна з цих релігій прагне представити певні догмати, вчення, які допоможуть людині вийти з її недосконалому стану і повернутися до згоди з Богом.

ПОРІВНЯННЯ РЕЛІГІЙ

Якщо ми розглянемо вчення Ісламу, то побачимо, що воно містить певні риси, дуже позитивні, тоді як інші риси ми не можемо рекомендувати такою ж мірою. Воно намагається не шкодити людині, а робити її кращою. Теорія Ісламу полягає в тому, що людство деградувало і потребує підняття зі свого деградованого стану. Те саме можна сказати про вчення Брахманізму, Конфуціанства та Буддизму. Усі вони тією чи іншою мірою показують, якими, очевидно, повинні бути ліки від деградованого стану людини, ліки від її незадовільного стану.

Деякі з цих релігій проголошують якийсь один вид покарання для тих, хто їх не приймає, інші говорять про інші види покарання. Деякі пропонують один вид нагороди для тих, хто приймає їхні вчення і тримається їх, інші пропонують інші види нагороди. Та всі погоджуються, що людину треба підвести й підняти з її деградованого стану, грішного й незадовільного. У кожній людині з природи є (без будь-якої освіти про цю річ) щось, що каже їй, що вона недосконала, що вона не є в ладах з власним сумлінням, ані в ладах з власними найвищими ідеалами Божественного розуму.

Тому всі релігії визнають наведений принцип гріха і пропонують засоби від нього. Доказ цього ми бачимо скрізь у поведінці їхніх прихильників. Багато хто пробує в тому чи іншому вигляді

розпинати плоть — хтось через бичування, хтось через відмову від різних життєвих свобод, хтось тримаючи підняті руки цілими днями, намагаючись стати святим і, тим самим, вблагати свого бога.

Але жодна з цих речей у світлі Євангелія Христа, здається, не є найвищим і найшляхетнішим ідеалом. Звичайно, усі вони зробили щось добре і підняли декого з деградації, в якій люди знаходилися. Людство могло би стати ще гіршим, коли б не ці релігії.

Але тепер, коли ми порівняємо їх з релігією Ісуса Христа, ми переконані, що все промовляє на користь релігії Христа. Перш за все треба сказати, що всі ці релігії так чи інакше нагадують юдейську релігію, яка є від Бога, тому всі ці релігії більш-менш погоджуються з Божим задумом.

Божий задум для юдеїв був такий: “Людина, яка його [Закон] виконує, буде ним жити”, буде мати вічне життя. Такою була Угода, укладена Богом з ними на горі Сінай через Мойсея. Спочатку вони думали, що їм напевно вдасться піднятися з гріха, тому що Бог дав їм Закон, і через його виконання вони стануть досконалими і будуть приведені до згоди з Богом. У цьому вони помилялися, бо минали століття і виявилось, що ніхто з них не здатний виконати Закон, адже він є мірою спроможності досконалої людини, а ніхто з них не міг піднятися до її рівня.

Тому Ізраїль, як це представляє апостол, зрозумів, що “жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним [Богом]”. Ізраїльтяни також зрозуміли, що Закон, замість того, що вдосконалити, виправдати їх і дати їм вічне життя, приніс їм ще більше усвідомлення гріха, ніж вони мали попередньо. І в цьому полягало справжнє благословення Угоди Закону: вона показала їм їхній грішний стан і неспроможність вибратися з нього. Але юдеї сьогодні не усвідомлюють цього великого факту, бо коли б вони його усвідомлювали, то просили би Бога про милосердя замість сподіватися виконати Закон і виправдатися цим.

Те саме, скажемо, є правдою про всі язичницькі релігії. Усі пропонують допомогу, завдяки якій людство зможе стати досконалим, але ніхто з людей не може зробитися досконалим, і всі розуміють, що вони грішні та вкрай недосконалі.

Тому в цих релігіях немає нічого логічного, адже всі вони починають з того, що людина повинна бути досконалою, повинна бути святою, і погоджуються, що вона такою не є. Те, на що ми попередньо звернули увагу, погоджується зі словами Бога про Ізраїль: “Бо жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним”. Боже Слово погоджується зі всім цим: що людина грішна, що вона не може робити того, що хоче, що її ідеали повинні бути і є вищі, ніж її здатність та вміння. Ось чому св. Павло стверджує: “Так що ви не можете робити того, що хотіли б” (Хом.).

УВЕСЬ РІД ПРОДАНИЙ ПІД ГРІХ

Християнство відповідає, що причина в тому, що ми — деградовані створіння, продані під гріх. Хто продав нас, коли і де? Біблія відповідає, що “як через одного чоловіка ввійшов до світу гріх, а гріхом смерть, так прийшла й смерть у всіх людей”. Смерть прийшла на весь рід і принесла розумове, моральне та фізичне зубожіння, так що тепер, через гріхопадіння, ми не можемо робити те, що хотіли б.

Біблія розповідає, що спочатку Адам не був у такому стані, як ми, а був досконалий і міг виконувати Божественний Закон досконало. Натомість ми “продані під гріх”. Пророк Давид висловлює цю саму думку: “Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя”. Тому бачимо, що ми є родом грішників, недосконалих розумово, морально та фізично, і тому нездатних виконувати Божественний критерій, тобто Закон. Що ж, у такому випадку, пропонує християнство нам, чого не пропонує жодна інша релігія? Християнство пропонує нам Спасителя, тоді як жодна інша релігія спасителя не пропонує.

Християнство визнає, що існуючий стан прийшов через неслухняність однієї людини, Адама, і вважає Ісуса тим, Хто відкупляє людину від кари смерті, що прийшла на наших перших батьків: “Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих”; “Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть — пише св. Павло, — кожен у своєму порядку”. Отже, християнство закономірно знаходиться вище, бо пропонує задоволення вимог Божественної Справедливості.

Усі релігії кажуть, що Божественна Справедливість протистоїть гріху, але християнство пропонує задоволення вимог Божественної Справедливості. “Христос був умер ради наших гріхів”, “дав Самого Себе на викуп за всіх”, “Він ублагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу, — пише апостол. Тому християнство не тільки більш логічне, але й більш справедливе — визнає Божественну Справедливість.

Треба визнати, що якщо Бог обґрунтовано та законно засудив світ як Великий Суддя людства, то повинно бути якесь задоволення вимог Справедливості, перш ніж Найвища Справедливість Всесвіту могла би забрати кару і звільнити злочинця. Людина згрішила, і велика Найвища Справедливість винесла вирок, тому немає способу відмінити цей вирок, хіба що через крок назустріч їй. Тому християнство стверджує, що наш Господь Ісус прийшов у світ, щоб компенсувати покарання, і що Він “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх” (Євр. 2: 9).

Християнство має ще одну перевагу над усіма іншими релігіями: воно визнає любов та співчуття Бога, чого не робить жодна інша релігія. Усі ці релігії дійсно визнають Бога, і ми кажемо, що немає особливої різниці, чи вони називають Його Аллахом, чи Єговою, чи якимось іншим іменем. Віримо, що вони визнають того самого одного Бога, але не бачать справжніх рис Його характеру. Вони усвідомлюють Його Справедливість і власні порушення Божественної справедливості, але вони не бачать Божого милостивого замислу. Їхній Бог представлений ідолом китайців, який зображує їм характер Бога.

Пригадуємо одну вивіску в Китаї. Постає на цій вивісці зображувала щось схоже на демона, стиснута рука якого палахкотіла блискавкою. Це був бог, який навіював жах, дихав помстою.

БОГ БІБЛІЇ — БОГ УСІЛЯКОЇ БЛАГОДАТІ

Бог Біблії, хоча справедливий, не є мстивим Богом, ані невдячним, а, навпаки, є Богом усілякої благодаті, Отцем усілякого Милосердя, від Якого походить кожний добрий і досконалий дар.

Великим Даром, який Він дав, є найбільший зі всіх дарів, Дар Його Сина за гріх людини, щоб задовольнити вимоги власної Справедливості. Це не був примус коштом (всупереч) волі Відкупителя, оскільки Святе Письмо виразно стверджує, що це було з причини “нагороди”, виставленої перед нашим Господом, як про це читаємо, що Він заради “радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором” (Євр. 12: 2).

Ця любов Бога не задовольнилася тільки наданням Спасителя і умовою, що той, хто Його послухається і повірить в Нього, отримає благословення. Ні, ця любов Бога пропонує йти далі, а саме: той, Хто дає викуп, стане Царем землі; Його скіпетр, Його правління буде “від моря до моря, і від Ріки аж до кінців землі”, аж “схилиться кожне коліно перед Ним, і визнає [на славу] Бога кожен язик”, аж “земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває”. Тоді кожне створіння пізнає, що існує Бог і що шлях, який Він пропонує, щоб бути справедливим і милосердним, є через Його Сина, Який має стати великим Визволителем людського роду.

Яким чином прийде цей великий Визволитель? Це і є частиною Євангелія, частиною “радісної звістки”. Воно здійсниться через Його велике Царство, яке Він встановить у відповідному для Себе часі. Його Царство буде не тільки для багатих і можновладних, але й для вбогих: “Бідаря Він підводить із пороку”, як згадує пророцтво. Його влада та вплив будуть великим рушієм, що принесе вирівнювання всього світу. Святе Письмо говорить, що всі люди є на одному рівні перед Богом, бо всі згрішили і позбавлені Божої слави, і всі отримують Божественну милість.

Господнє благословення буде в тому, що всі зможуть повернутися назад. І коли вони будуть приведені до всього, що було втрачене в Адамі й відкуплене Христом, то зможуть виконувати Божественний Закон досконало і всю вічність будуть у відносинах угоди з Богом. А для тих, хто відмовиться від благословень, приготованих для них, Бог, як виразно стверджує Святе Письмо, приготував Другу Смерть, а не місце мук: “Та душа, що грішить, вона помре”; “Бо заплата за гріх смерть”.

“ЦЕРКВА ЖИВОГО БОГА”

“А як, — скаже хтось, — бути з Церквою? Ви кажете про світ і про те, що Ісус зробить для нього. А як із Церквою?”. Ті з нас, які отримали це Спасіння, знають, що ця сила не підняла нас фізично до досконалості, але проникла до нашого серця, нашого розуму через віру, перемінивши, відновивши нас — наш розум, нашу волю. Правдивий Господній народ свого часу був відлученими, чужими та прихоськами перед Господом, однак через знання про Спасителя перемінився у своєму житті, так що тепер намагається ходити не за плоттю, а за духом — духом, тобто розумом, Бога, Божественною волею.

Тут ми бачимо різницю між юдеєм під його Угодою Закону і християнином під вищою Угодою, яку Господь дав у теперішньому часі. Апостол сказав, що юдей не може робити того, що хоче, але при цьому він так само наголошує, що “виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом” (Рим. 8: 1).

Хіба це можливо? Невже ми кращі, ніж юдеї? А може ми менш деградовані від юдеїв або стали досконалими? Безумовно, ні. Апостол пояснює, що для класу, покликаного під час цього Євангельського віку, діє особливий порядок, і Бог поводить з особами з цього класу за їхнім розумом, їхньою волею, їхніми намірами, завдяки чому вважається, що під цією Угодою Благодаті ми повністю дотримуємося Божественного Закону: праведність, повний зміст Закону, виконується в нас, які ходимо не

за плоттю, а за духом — не відповідно до духа, а за духом.

Але як ми можемо бути повністю виправдані, якщо не можемо ходити відповідно до духа? Річ у тому, що кров очищає нас і пом’якшує наші гріхи. Христос приписує нам Свою досконалість і праведність, тож наші найкращі намагання сприймаються в очах Єгови як досконалі, бо ми виправдані не за плоттю, а за духом.

Євангеліє Христа перевищує всі інші релігії ще в іншому відношенні: воно — всесвітнє. Жодне інше Євангеліє, яке ми знаємо, не є всесвітнім. Євангеліє Божого Сина полягає в тому, що “Ісус... за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх” — багатих і бідних, юдеїв та поган, за кожна націю, народ, плем’я та язик. “Ласка Божа так широка, як найширший океан”. Ми не знаємо жодної іншої релігії, такої неупередженої, яка не визнає жодних національних поділів, яка тримається думки, що ми є одним родом, що походить від однієї людини і засуджений через одну людину та відкуплений через Людину Ісуса Христа, і що всі повинні мати благословення. Іншої такої релігії немає під сонцем!

Релігія Христа, якої ми не соромимося, є найкращою, бо вона найбільш Богоподібна задля своєї широти, задля своєї справедливості, безсторонності, любові, доброти й милосердних рис. Вона показує, як жодна інша релігія, Справедливість, Мудрість, Любов та Силу Єгови, нашого Бога. Йому слава, честь і влада навіки!

R4981 (1912 p.)

МОЛИТВИ НОВОГО СТВОРІННЯ

Молитва до Бога, спільність із Ним є великим привілеєм і доказом Його милості. Але Бог не дав нам цей привілей для того, щоб ми говорили Йому про свої бажання, бо самі ми недосконалі і наші бажання теж не можуть бути досконалі: “Бо ми не знаємо, про що маємо молитись, як належить”, і Він зробить для нас краще, ніж ми можемо думати чи просити. Також Бог не дозволяє нам молитися, щоб ми казали Йому про справи тут, бо Він знає кінець на початку, а також кожний проміжний крок. Але Він встановив молитву для нашої користі, утіхи та повчання.

Ціль молитви — створити зв’язок між серцем та розумом Божої дитини і серцем Бога і дозволити їй якомога повніше збагнути Батьківство Бога, Його любов і глибоке зацікавлення кожним елементом нашого добробуту, щоб у великій скорботі ми могли скинути тягар свого серця на Бога і тим самим звернути увагу на Його любов, опіку та мудрість для свого підбадьорення, а не Його, для свого зміцнення, а не Його, для своєї радості.

Це не є нагода підказати Єгові, як найкраще влаштувати справи, а нагода привести наші серця до сприйняття Його як Осередка мудрості та

сили, щоб, скинувши тягар зі свого серця, ми приготувалися слухати Його відповідь та пораду через Його Слово. А той, чиє розуміння молитви обмежується примітивною інформацією, якою він хоче поділитися з Богом завдяки своєму “велемовству”, хто ніколи не навчився чути відповідь на свою молитву з Божого Слова, тільки частково зумів оцінити ціль молитви.

Наполегливість у Божій службі часто вестиме Його дітей до Нього, щоб біля Його ніг усвідомити Його прихильність до них у труднощах, розчаруваннях та життєвих випробуваннях, і просити про Його провід та керівництво в кожній життєвій справі й через Його Слово звертати увагу на Його мудрість, яка дозволить служити Йому прийнятним чином.

У молитві належить просити про речі, які Богу (як Він Сам про це сказав) приємно давати. І хоча ми можемо відкрито звертатися до Нього як до Отця і говорити про те, як ми розуміємо Його Слово, про довір'я і ставлення до його кінцевого виконання, проте ми не тільки повинні уникати говорити Господу про свою волю та свої плани, і про те, чого б ми хотіли, але й уникати такого духа й гнати його від себе геть, повинні визнавати Господню волю та план для досягнення цього й приводити себе до повної згоди з ними. Коли ми збагнемо цю думку, вона частково позбавить нас “довгих молитов”, “велемовства” й “проказування зайвого”, яким дехто намагається повчати Господа, висловлюючи свої побажання в кожній справі під небесами. Це швидко зверне його до Божого Слова, щоб уважно дослідити Божий План і діяти та молитися в згоді з ним.

Запевнивши, що Отець піклується про нас, що Йому приємно, коли ми приходимо до Нього зі щирим серцем, Учитель розповідає про умови, на яких ми можемо сподіватися на відповідь. Він каже: “Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам” (Ів. 15: 7).

“У МЕНІ ПЕРЕБУВАТИ”

Наведене твердження (обітниця) має дві умови. Першою є перебування в Христі. Але що означає перебувати в Христі? Перебувати в Христі можуть тільки ті, які є в Христі, які увійшли

в Нього вірою, покаяттям та посвяченням. Перебувати в Ньому означає перебувати у вірі, перебувати у покаятті, у протистоянні гріху, перебувати в посвяченні Господу та Його службі. А це свідчитиме про те, що наша воля цілковито посвячена — поглинута волею Христа.

Інша умова також істотна: “Коли... слова Мої позостануться у вас”. Цілком очевидно, що наш Господь мав на меті утвердити Себе та Своє Слово, Святе Письмо, у розумі, серці та житті всіх, хто справді Його! Вони повинні досліджувати Писання, щоб знати волю Господа, щоб знати, що Він обіцяв, а чого не обіцяв, щоб знати, що вони можуть просити, а чого не можуть. З'ясувавши це, особа, повністю посвячена — цілковито керована волею Бога — не захоче бути чимось, мати щось і робити щось, що не сподобалось би Господу.

Коли хтось досяг стану, де ним керує воля Христа і в ньому перебувають слова Христа, то, як можемо побачити, чого б він не просив (добре поінформований про Божественні обітниці та цілковито слухняний Божественній волі), це будуть речі, які Отець із задоволенням дасть у відповідь на його прохання.

Ці прохання, мабуть, будуть такими ж простими, як звернення Учителя, коли Він молився: “Проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля” (Лк. 22: 42). При такому стані молитва завжди отримує відповідь, але при такому стані молитва завжди буде дуже поміркованою. За таких обставин молитва щораз більше буде вдячністю за благословення, виразом довір'я та упевненості, дорученням своїх доріг Господу, довірливим сприйманням обітниці, що за таких умов усе (навіть те, що здається лихом і негараздами) співдіятиме на добро. Отже, що б не сталося, особа матиме усвідомлення того, що молитва отримала відповідь. Тоді буде ще більше радості, бо особа готова радіти в горі, у достатку і на стежці служіння. У неї не буде бажання чинити опір тому, на що Бог дозволяє, знаючи, що це принесе добро.

Така особа з Господнього народу не може молитися, щоб виконалася її воля, бо в неї немає іншої волі, окрім волі Бога. Хто перебуває в Христі, у кому перебуває Його Слово, той може молитися за своїх ворогів і за тих, хто кривдить

його та переслідує, хоча він не може молитися до Бога, щоб очі його ворогів розплющилися негайно, та ще й так, як він цього хоче. Розуміючи з Божої обітниці, яка міститься в Слові, що всі сліпі очі розплющатся на Правду, він може очікувати на Його час. Звертаючись до Бога в молитві, він може сказати, що пробачає своєму кривднику, переймається ним, терпеливо чекає на день, коли “земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває” (океанські глибини), і Його воля буде виконуватися на землі так, як виконується на небі (Іс. 11: 9).

ЧАСТЕ ЗВОЛКАННЯ З ВІДПОВІДДЮ

Відповідь на нашу молитву не завжди приходиться негайно. Та як тільки ми переконалися, що наші прохання є в згоді з обітницями, речі, близькі нашому серцю, стають нашою постійною молитвою, поєднуючись у розумі з усіма життєвими обов’язками та інтересами. Наше серце постійно схиляється до того, чого ми прагнемо від Господа, і при слухній нагоді ми повторюємо Йому прохання. Це і є та молитва, яку Господь радив, кажучи, “що треба молитися завжди, і не занепадати духом” (Лк. 18: 1). Господній народ повинен продовжувати просити про правильні речі достатньо наполегливо, не повинен втомлюватися, проявляти безнадію, невір’я, не повинен занепадати духом.

Звісно, є багато причин, чому Господь не одразу задовольняє всі наші прохання, які є в згоді з Його волею, на основі Його Слова. Ми можемо не знати всіх цих причин, але деякі з них явні. Напевно, однією з причин, чому Господь зволікає з відповіддю нам, часто є випробування сили і глибини наших прагнень добрих речей, про які ми Його просимо.

Наприклад, Він каже, що готовий дати Свій Святий Дух тим, хто про нього просить, більше, ніж земні батьки готові дати добрі речі своїм дітям. Однак надання Його Святого Духа — поступовий процес; і ми здатні прийняти його настільки, наскільки звільняємось від світського, самолюбного духа. Потрібен час, щоб звільнитися і приготуватися до прийняття розуму Христа. Деяким потрібно для цього більше часу, ніж іншим, але всім потрібно звільнитися від нього, щоб на його місце прийняти інший.

Хто шукає, той знаходить, і чим він більше шукає, тим більше знаходить. Тому, хто стукає, відчинять, і чим більше та наполегливіше він стукає, тим більше це показує бажання увійти. І коли двері привілею, двері нагоди поволі відчиняються перед ним, це додає йому відваги та сили скористатися з цього. Ось так благословення у всіх відношеннях є більшим, ніж тоді, коли б Господь відповів на наше звертання спішно.

Ми повинні пам’ятати, що наш Небесний Отець не тільки багатий і милосердний, добрий і лагідний, але й мудрий і повний любові. Ми повинні думати, що Йому приємно дати те, чого бажає наше серце, якщо ці бажання є в згоді з Його планом, який Він побудував на засаді, що той враховує не тільки наші найвищі та найкращі інтереси, але й найвищі та найкращі інтереси всіх Його створінь. Тоді, що б не трапилося, Його добре поінформовані діти можуть отримати все, чого бажає їхнє серце, тому що їхнє серце є в повній згоді з Господом, і вони не хочуть від Господа нічого, окрім тих добрих речей, які Він має намір і обіцяє дати.

БАЖАННЯ ВИМОВНІ АБО НЕВИМОВНІ

Якщо так розглядати молитву — не як випрошування, ані як нагоду інформувати Господа про нашу волю, але як пору єдності та спільності серця з Отцем, коли ми можемо дати полегшення нашому обтяженому та збентеженому серцю та відчути Божественне співчуття, приводячи на розум Божественні обітниці, переглядаючи Божественну опіку та виражаючи нашу довіру до численних Божих обітниць (ще раз звертаючись до цих обітниць, маючи їх на серці, немовби Бог тільки зараз голосно сказав їх до наших вух), — то бачимо, якою важливою є молитва для справжньої Божої дитини! Вона не може жити без неї. Позбавити її такої спільності — це наче позбавити дерево листя. Його втрата затримає дерево в рості й перешкодить розвитку.

Та уявити собі, що християнське життя залежить виключно від молитви без наполегливого вивчення Божого Слова, це так, немовби уявити собі, що дерево може пишно рости без листя, коріння та ґрунту. Потрібно усе. Як добрий ґрунт та коріння сприяють росту листя

та плодів, так обітниці Божого Слова, засвоєні нами, природним чином ведуть до добрих вчинків та до спільності з Богом у молитві, без чого плоди Духа швидко в'януть та никнуть.

Не дивно, що Ісус наказував повчаннями та прикладом, говорячи: “Пильнуйте й молитесь” (Мт. 26: 41), об'єднавши умови, потрібні для нашого розвитку. Дехто молиться, але занедбує пильнувати; інші пильнують, але занедбують молитися. Обидві ці помилки серйозні, і нам неможливо сказати, яка з них є більш серйозним нехтуванням, бо кожна несе катастрофічну втрату великої “нагороди”, по яку ми біжимо.

Про молитву ніде не мовиться як про обов'язок, хоча стверджується про потребу в ній. Отець бажає Собі таких поклонників, які б поклонялися Йому в душі та в правді (Ів. 4: 23), і називати молитву обов'язком і встановлювати для неї час, місце чи якийсь визначений спосіб суперечило б цьому принципу. Наполегливість служіння та особливість обставин регулюватимуть те, як часто і про що молитися.

Жодна форма молитви не наведена у Святому Письмі. Навіть Учитель, коли учні попросили Його поради, дав не форму, яку треба повторяти, а лише ідею, приклад того, як будувати свої молитви до Бога. Він не казав “моліться цією молитвою”, а “моліться отак [на зразок цього]”. Отже, наші молитви повинні бути на зразок цієї — не набором екстравагантних вимог, а простим виразом щирого серця: по-перше, визнанням і вшануванням Бога як нашого Отця, Всемогутнього і Святого; по-друге, виразом наших сподівань та довіри, що за обітницею надходить Його Царство, нашого сподівання на нього і на час, коли Його воля буде виконуватися на землі, як на небі; по-третє, нашу надію на “хліб щоденний” від Нього, який Він обіцяв; по-четверте, визнанням, що наші дороги не є досконалі і ми сподіваємося на Його милість (даровану через Ісуса Христа) для прощення, а також готовністю пробачати нашим боржникам, які провинилися перед нами.

“ОТЧЕ НАШ, ЩО ЄСИ НА НЕБЕСАХ”

Вираз “Отче наш” особливо близький нам. Почуття вірного батька до своєї дитини є одним з найцінніших у світі й вживається для ілюстрації

відносин посвячених Господніх членів і Творця. Потрібен деякий час у Школі Христа, щоб ми, учні, вихованці, були здатні правильно оцінити значення слова “Отець” у стосунку до Бога. Та чим більше ми дізнаємося про любов Бога, яка перевищує всіляке розуміння, і більше в змозі наблизитися до Нього через віру та слухняність, тим ціннішим стає цей вираз “Отець”.

“Нехай святиться Ім'я Твоє” виражає поклоніння, оцінення Божественної доброти та величі, а також належну пошану. Звертаючи наші просьби до Господа, першою думкою має бути не бажання чогось свого, ані інтереси інших, близьких нам осіб. Першим у всіх наших думках, цілях та обрахунках має бути Бог. Ми не повинні молитися про щось, що не віддавало би честь Імені нашого Небесного Отця. У нас не повинно бути жодного бажання для себе чи для рідних, яке б Він не схвалював і про яке б не наказував молитися.

Мабуть, жодна риса серця сьогодні не є в більшій небезпеці запропаститися у тих, які називають себе християнами, аніж думка про пошану до Бога. Скільки б ми не зростали в знанні, скільки б ми не позбувалися забобонів та неправд, наскільки б вищим не було сьогодні становище християнина порівняно з тим, що було століття тому, боїмося, що пошана зникає — не тільки в номінальній церкві, але й у багатьох членів “Церкви первороджених, на небі написаних” (Євр. 12: 23). Кожна втрата пошани є явно не на користь як Церкві, так і світу, прокладаючи шлях для різних лих і остаточно для анархії.

Якщо Бог і Його слава та честь повинні бути на першому місці в розумі Його дітей, то їхні наступні думки повинні бути про близьке славне Царство, яке, як Він обіцяв, благословить світ. Скільки б наші особисті справи та інтереси не тиснули на нас і скільки б ми не мали бажання отримати в них Господнє благословення та керівництво, у нашій оцінці вони не повинні бути важливішими від Його милосердних задумів, які Він так виразно обіцяв у Своєму Слові. Ми повинні пам'ятати, що Царство, коли воно прийде, буде панацеєю від усіх нещастя та клопотів не тільки для нас, але й для всіх людей. Тому ми не повинні дозволити, щоб

наші особисті потреби були надто істотними, а пам'ятали, що все створіння зітхає і стогне в болях, чекаючи на це славне Царство і на благословення всіх племен землі, які, як обіцяв наш Небесний Отець, прийдуть через Насіння Авраама.

Ця думка про Царство, про його необхідність і про благословення, які воно принесе, дозволить тримати в розумі, перш за все, наш Високий Поклик до співпадкоекства з нашим Господом у цьому Царстві. І наскільки ця надія є виразною в нашому розумі, настільки вона буде, як пояснює апостол, “неначе якір душі, безпечний та міцний, що входить аж до середини за завісу” (Євр. 6: 19, Хом.).

Цей якір надії на майбутнє, на Царство дозволить нам безпечно і досить спокійно перейти крізь випробування, бурі та труднощі теперішнього злого світу. Більше того, наші думки про Царство будуть нагадувати нам, що якщо ми хочемо бути спадкоекцями цього Царства, нам потрібна належна дисципліна та виховання вже зараз. Це, у свою чергу, дозволить нам сприймати всі страждання та випробування теперішнього часу як легкі страждання, бо ми знаємо, що вони достачають для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги. Тож вже саме звернення з молитвою у правильному порядку принесе нам трохи полегшення від наших збентежень, випробувань та розчарувань, перш ніж прийде слухна мить згадати про них перед Престолом благодаті.

“НЕХАЙ БУДЕ ВОЛЯ ТВОЯ... НА ЗЕМЛІ”

Це прохання, принесене від серця, означає, що той, хто приносить його, цілковито посвятив свою волю, своє серце Господу. Якщо він надіється, що незабаром прийде Царство і підкорить усіляку несправедливість та запровадить Божественну волю від моря до моря і від полюса до полюса, то як прохач, перебуваючи в згоді з Господньою волею і бажаючи, щоб вона панувала скрізь, він буде прагнути, щоб ця воля керувала його власним серцем, щоб у його власних справах Божа воля виконалася відповідно до його спроможності в земних умовах, так само як він надіється на її вдосконалення в Царстві, яке скоро буде встановлене.

Ніхто не може розсудливо і щиро звертатися з цим проханням, якщо не бажає і не прикладає зусиль, щоб Господня воля виконувалася в ньому ще тут на землі. Ось так благословення дістається тому, хто звертається з цим проханням ще перше, ніж він попросить про якесь особливе благословення для себе чи для інших. Уже сама думка про цей Божественний порядок приносить благословення, мир, спокій і задоволення для серця.

“ХЛІБА НАШОГО НАСУЩНОГО ДАЙ НАМ СЬОГОДНІ”

Це прохання, здається, має на увазі постійну, щоденну залежність від Господа в потрібних нам речах — прийняття щоденної Господньої провіденційної опіки й ведення наших справ. Під щоденним хлібом треба розуміти в широкому значенні їжу та одяг — потрібні речі. Господній народ, який вважає Його своїм Отцем, повинен довіряти Йому, мов діти, при цьому намагаючись використовувати різні знаряддя та нагоди, які є в межах досяжності. Він повинен подбати для себе про потрібні речі, однак визнати Божественне постачання та опіку, які влаштували справи наперед, щоб уможливити теперішні умови та благословення.

Агностицизм та Вища Критика загалом можуть, якщо хочуть, заперечувати Божественне провідіння в постачанні зерна та інших запасів для людських потреб. Та очі віри бачать за цим постачанням Любов, Мудрість та Силу Бога, які приготували для людських потреб і дають потрібне так, як це буде для користі людства — в поті чола і т. д.

“І ПРОСТИ НАМ НАШІ ГРІХИ”

Звернення до Господа про прощення гріхів означає, що ми в серці опираємося гріху, що будь-які вчинені нами гріхи не були добровільними, що Господь, на основі Своєї Угоди благодаті з нами, згоден прийняти наміри нашого серця замість дійсної, повної, цілковитої, досконалої слухняності Божественним вимогам у думці, слові та вчинку. Отже, це звернення означає визнання того, що на дарованій нам Одежі Христової праведності з'явилися плями або бруд, що ми прагнемо її чистоти, щоб знову бути

без “плями чи вади, чи чогось такого”. Це не може стосуватися добровільних гріхів, адже, як пояснює апостол, “як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви”, тобто основи для прощення, і кінцем добровільного гріха є Друга Смерть (Євр. 10: 26). Однак варто згадати, що є так звані мішані гріхи — гріхи, в яких є певна міра добровільності, поєднана з певною мірою незнання або успадкованих слабостей.

У випадку таких гріхів Господь виражає Свою готовність анулювати погану річ, якщо в її скоєнні особа негайно розкається. Але Він залишає за Собою право відшмагати, тобто дати покарання, заслужене й потрібне Його дитині як повчання в праведності, виправлення вади тощо.

Щасливі ті, хто бачить, що зі зростанням у благодаті та знанні їхнє серце є настільки в згоді з принципами Божественного порядку, що вони ніколи не прогрішать хоч якоюсь мірою свідомо. Але щасливі й ті, які, збагнувши, що вони до певної міри свідомо відійшли від Божественного правила, сприймають це з болем і, як каже апостол, накладають на себе покарання і виправляють себе, щоб ще швидше засвоїти уроки і привести тіло під повне підпорядкування новому розуму: “Але вмертвляю й неволю я тіло своє, щоб, звіщаючи іншим, не стати самому негідним”. “Бо коли б ми самі судили себе, то засуджені ми не були б” (1 Кор. 9: 27; 11: 31).

“КОЖНОМУ БОРЖНИКОВІ НАШОМУ”

Ми є недосконалі і не можемо виконувати Божественний Закон. Так само інші є недосконалі. Як ступінь відхилення від Божественного Закону відрізняється залежно від ступеня гріхопадіння, так ми повинні сподіватися, що наші провини та провини інших (один перед одним) будуть відрізнятися відповідно до природного темпераменту, недоліків і т. д. Зрозумівши, що ми здобули Божественне співчуття та милосердя в справі наших недоліків і потребуємо його далі, ми бачимо, що Господь навчає, що ми повинні проявляти таку ж прихильність до наших ближніх у Церкві і поза нею.

В іншому місці він викладає це правило беззаперечно: якщо ми зі свого серця не пробачаємо винуватцям нашим, то і наш

Небесний Отець не простить нам наші провини. Ось так Господь виховує у Своєму посвяченому народі дух Отця, як Він про це навчав нас, кажучи: “Отож, будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний” (Мт. 5: 48).

Досконалість повинна бути критерієм. Скільки б нам її не вистачало, ми не можемо мати нижчого критерію. І наскільки ми намагаємося досягти цього критерію, розуміючи власні слабості та недоліки, настільки в нас буде співчуття до ближніх та їхніх провин перед нами. Це і є любов, симпатія, співчуття, і хто не досяг цього ступеня любові, яка співчуває іншим та їхнім слабостям і готова та рада пробачити, тому не вистачає любові. Хто не досяг у цьому успіху настільки, щоб любити своїх ворогів (і навіть молитися за них), той не зумів досягти позначки характеру, якої Господь вимагає, і може бути певний, що його відхилення від досконалого мірила не залишиться поза увагою, адже йому не вистачає такої важливої риси як любов, яка покриває безліч усіляких гріхів. Відомо, що ніхто не здобуде місця в класі Царства, у класі Нареченої, у кого немає цієї прикмети пробачати, прикмети любові.

“І НЕ ВВЕДИ НАС У СПОКУСУ” (Хом.)

Треба пам’ятати слова апостола (Як. 1: 13), що Бог нікого не спокушує, і застосувати цю думку до нашої молитви. Отже, наша молитва не означає, що ми боїмося, що Бог буде нас спокушувати. Ні, ми благаємо Його, щоб Він керував нашими кроками і тим, чим ми переймаємось у житті, щоб жодна спокуса, жодне випробування не прийшло на нас, яке було б занадто суворе; щоб Він провадив нас шляхом, на якому ми б не мали спокус понад нашу спроможність, і запропонував вихід, коли нам важко. Апостол дає запевнення, що такою є Божественна воля, і така молитва буде в згоді з нею. Він каже, що Бог не дозволить нам бути спокушуваними над силу, але з кожною спокусою дасть також вихід. Спокуси є від противника і від нашої деградованої природи — через нашу власну плоть і через слабості інших. Бог не відповідальний за них, але може спрямувати шлях Свого народу так, щоб його не здолали ні природні труднощі, слабості, перепони, ні хитрощі противника.

“ВИЗВОЛИ НАС ВІД ЛУКАВОГО”

Ще ніколи не було більшої потреби в цьому зверненні, ніж сьогодні. Лукавий у даний час усіяко намагається заманити й піймати у пастку Господній народ, і Святе Письмо інформує, що Бог дозволяє на це і тим самим посилає дію омани на світ та на номінальну церкву. Наш Отець дозволяє на це, бо прийшов час завершити відокремлення “пшениці” від “куколю”. Однак Він обіцяв, що справжній клас “пшениці” (освячені в Ісусі Христі, які намагаються ходити Його слідами) не спіткнеться, ніколи не впаде, але йому відкриється щедрий вхід у вічне Царство. Отже, справа полягає у відданості серця Господу.

Випробування цього дня “виявить діло кожного [в Церкві],.. яке воно є”. Це випробування буде таке суворе, що звело б, коли можна, і “вибраних”. Але це неможливо, бо Господь особливо дбатиме про них. Тим не менше, Господній народ буде розпитувати Його про речі, які Він обіцяв, і коли молитиметься “визволи нас від лукавого”, то прикладатиме зусилля в тому ж напрямку. Ми сподіваємося, що зовсім скоро сили зла стануть ще більш енергійними, ніж зараз, “з усякою обманною неправди”. Тим часом Господь стримує ворожі сили, щоб Його справжній народ міг одягти Божу зброю і стояти, коли прийде злий день.

R4983 (1912 p.)

СПРАВЕДЛИВИЙ ДОКІР І ПРОБАЧЕННЯ ЗЛА

*“Нехай карає мене праведник: це — милість;
нехай викриває мене: це — кращий єлей,
котрий не пошкодить голові моїй”*
(Псалом 141: 5, Гиж.).

У Святому Письмі слово “праведний” вживається в подвійному значенні. В одному значенні згадується абсолютна праведність, як про це читаємо: “Нема праведного ані одного”. У вірші, який ми розглядаємо, натяк є на те, що наш Господь Ісус є тим Праведником, який карає. У цьому значенні, зрозуміло, покарання приходить від нашого Господа, а особа, яка підлягає каранню, приймає його з подякою, знаючи, що до такого докору має відношення Мудрість, Справедливість та Любов Бога. Та є ще додаткове використання слова “праведний” у стосунку до людства. Про різних осіб у Святому Письмі згадується як про праведних не тому, що вони досконалі, а тому що в них були праведні наміри, праведна воля і вони показували у своїй поведінці Дух Бога, дух праведності.

При такому вживанні слова “праведний” цей вірш, мабуть, означає, що весь Господній народ повинен вміти давати докір та виправляти у праведності так, щоб це допомогло особам, яких виправляють, було для їхнього добра; повинен вміти виправляти так, щоб це приносило якусь міру утіхи, благословення та підкріплення; повинен вміти виправляти так, щоб це було

немов чудовий, запашний єлей, аромат якого зберігається годинами. Закарбувавши це у розумі, ми здобуємо цінний урок. Перш за все, ми повинні бути тими, хто приймає виправлення від Господа, хто радий виправити помилку, якщо помиляється в якійсь справі. По-друге, ми повинні бути тими, хто розуміє, що правильний докір не шкодить, а додає духа, піднімає й підбадьорює.

Щоб досягти цього, докір повинен бути зі співчуттям. Ми повинні пам’ятати, що весь Господній народ упалий за плоттю, але є Новими Створіннями в Христі. А той, хто є Новим Створінням у Христі, повинен мати розум Господа і бажання прославляти Його. Кожен з братів, хто докоряє з такого погляду, буде розуміти, що особа, яка отримує докір, не мала поганих намірів і розповість якомога лагідніше та доброзичливо про справжні факти. Такого роду докір не треба давати раптово, а особа, яка докоряє, повинна вважати покарання, його час і т. д. як дане від Господа. Так повинен робити кожний праведний, який дає докір іншому. Це треба робити тільки після дбайливого обдумування та молитви, прийшовши до висновку, що це найкращий з можливих способів допомогти брату чи сестрі. Коли б усі докори робили за таких умов, можемо бути певні, що це було б набагато кориснішим, ніж звичайний докір.

ГРУБИЙ ДОКІР — НЕСПРАВЕДЛИВИЙ

Вираз “не пошкодить моїй голові” означає, що такий докір не буде згубним, не буде грубим, а буде елеєм, благословенням. Пошкодити голові означає вбити особу. Праведні є у світі не для того, щоб кривдити інших або шкодити їм, а щоб робити добро. Хто кривдить інших, той настільки ж є несправедливим. Той, хто вживає свою критику чи докір і т. п. з наміром досягти нищівного впливу на того, кого він докоряє, не є праведний. Він повинен навчитися правильно критикувати. Він повинен навчитися, що слова апостола “докоряти”, “картати” тощо були звернені не до всього Божого народу, а до Тимофія, який був старшим. Тільки тих можна обирати старшими, які є поміркованими, які розвиваються, які навчилися контролювати своє життя і свій язик, щоб не троцити, але давати докір, який би був корисним і мав би на меті наблизити особу до Господа і в цілому підбадьорити та допомогти.

“СТАРШОГО НЕ ДОКОРЯЙ”

Коли св. Павло повчав Тимофія не докоряти старшого, але вмовляти, немов батька, апостол не мав на увазі старшого громади, а особу старшу, ніж він сам. Не докоряй старшого від себе. Трактуй його як батька, а старших жінок — як матерів, молодших — як братів чи сестер. Іншими словами, старший призначається в Церкві не для того, щоб залякувати або розтоптувати свободи інших. Дух доброзичливості, лагідності і т. д. є Святим Духом. Якщо старший докоряє в іншому дусі, він повинен пам'ятати, що той, кого він докоряє, не є дитиною і з ним не треба поводитися як з дитиною — оголошувати догану або обвинувачувати, або казати: “Це все неправильно!”. Така немудра поведінка у винесенні докору створює багато труднощів.

Було б нерозумно, недоброзичливо та невдячно для молодшого віком втрачати терпеливість до старшого віком, який, на його думку, повинен знати якусь річ, і казати: “Ти повинен це знати. Я тебе навчу”. Такий дух вже наробив біди в різних місцях. Очевидно, зауваження апостола вказує на протилежний спосіб поведінки, радячи ввічливість, доброту, повагу до віку і все, що з цим може бути пов'язане.

З різних місць Святого Письма стає очевидним, що в давні часи була повага у сім'ях, прикладів якої ми не бачимо сьогодні, як це видно зі слів апостола: “Старшого не докоряй, але вмовляй, немов батька, а молодших, як братів, старших жінок, немов матірок, молодших, як сестер” (1 Тим. 5: 1, 2).

Нині є звичай бути дуже ввічливим до чужих і дуже неввічливим до своєї сім'ї. Дехто дуже ввічливий до сторонніх і дуже неввічливий до тих, до кого повинен проявляти лагідність, підтримку та співчуття. Та сама думка пов'язана, очевидно, і з нагадуванням любити “як братів”. Але сьогодні, якщо ви хочете знайти щирого, справжнього приятеля, ви навряд чи будете шукати його в тій самій сім'ї. У цьому відношенні наш прогрес напевно не еволюційний. До батька, до матері, до братів та сестер треба відноситися з повагою, з лагідністю, з любов'ю. І цей принцип слід застосовувати до дому віри.

“ЛЮБОВ НЕ ЧИНІТЬ ЗЛА БЛИЖНЬОМУ”

У 2 Тим. 4: 2 апостол, як служитель Божої благодаті, пояснює, що проголошення Євангелія може містити три речі: (1) докір; (2) заборону; (3) переконування. Але варто застерегти весь Господній народ від надто ліберального вживання перших двох речей. Щоб докорити правильно, треба щоб у серці було багато любові та співчуття, інакше докори та заборони будуть гострі й нароблять більше шкоди, ніж добра. Та навіть серце, повне любові, потребує голови, добре врівноваженої, щоб докори та заборони вдалося вжити на користь тих, хто справді їх потребує. І тут Божий народ повинен бути “мудрим, як змії, і невинним, як голубки”. Переконування є тією формою служіння, яку більшість Господнього народу, очевидно, здатна використовувати найкраще. Але навіть ця форма, а також інші зусилля повинні відзначатися терпеливістю, довготерпінням, братньою зичливістю.

КОЛИ ТРЕБА ПРОЩАТИ?

“Уважайте на себе! Коли провиниться твій брат, докори йому, а коли він покається, то вибач йому. І хоча б сім раз денно він провинивсь

проти тебе, і сім раз звернувся до тебе, говорячи: «Каюся», — вибач йому!» (Лк. 17: 3, 4).

Бог не пробачає наші гріхи, доки ми не визнаємо їх і не попросимо в Нього пробачення. Наш Господь виразно наголошує на істотності визнання тими, хто провинився перед нами, своєї вини, перш ніж ми скажемо, що повністю пробачаємо. Якщо він “звернувся до тебе, говорячи: «Каюся», — вибач йому”.

Ми не повинні приймати тільки одну частину Божественної вказівки та ігнорувати іншу. Ми не повинні казати, що наш Господь мав це на увазі, коли казав: “Вибач йому”, і не мав цього на увазі, коли казав: “Докори йому, а коли він покається, то вибач йому”. Однак більшість людей даремно переконувати у слухності покаюння, хіба що вони провинилися і їхній обов’язок — розкаятися. У своїй більшості люди досить несхильні пробачати, чекаючи аж у них попросять пробачення.

МИ ПОВИННІ БУТИ ПОБЛАЖЛИВИМИ В ДРІБНИЦЯХ

З іншого боку, треба бути обачним. Християнин повинен мати люблячу, доброзичливу вдачу серця, копію вдачі Небесного Отця. У дріб’язкових справах він повинен мати стільки співчуття та любові, щоб не звертати уваги на дрібні хиби, так само як Бог заради Христа поводить з нами, хіба що вони свідчать про обізнаність та злочинний умисел. Якщо таке правило діяти між християнами — намагання не вважати проступком те, що не зроблено навмисне або з наміром заподіяти зло, — то воно буде великим благословенням для всіх і правильним шляхом, шляхом Богоподібності.

Провини, про які веде мову наш Господь, не є дріб’язковими справами, речами без наслідків, не є злими підозріннями або припущеннями, не є уявними образами, але виразним злом, завданям нам, доказовим, по відношенню до якого наш обов’язок — лагідно, з любов’ю й мудро дати правильний докір — якийсь натяк, що ми бачимо зло і воно нас засмутило та завдало нам шкоди. Тоді приходить черга на Божественне правило, дане нашим Господом, щодо єдино правильного способу докору (Мт. 18: 15-17), обговорення якого велося не раз у цьому журналі та в інших

публікаціях. Наш Господь дає зрозуміти, що неслухняність Його наказам свідчить про недоліки в учнівстві. Хоча Він дав зовсім небагато особливих заповідей, цей наказ, на якому Він так виразно наголосив, як на єдиному шляху для залагодження скарги, цілковито ігнорується багатьма зрілими християнами.

“ЯК І ХРИСТОС ВАМ ПРОСТИВ”

Ми завжди повинні мати схильність пробачати і повинні показувати це кожного разу. Наша повна любові доброзичливість, лагідність та бажання не думати погано (або думати якомога менше) має проявлятися в усіх словах та вчинках у житті. Це і є шлях Богоподібності. Бог мав добрі, прихильні, лагідні почуття до нас навіть тоді, коли ми ще були грішними. Він не чекав, аж грішники проситимуть пробачення, а відразу проявив бажання до згоди й готовність пробачити. Усе Євангельське послання говорить про це: “Примиріться з Богом!”. Наші серця повинні бути так наповнені цією вдачею пробачати, щоб наші обличчя не мали похмурого вигляду, а наші слова — гіркого жала. Навпаки, вони повинні свідчити про повне любові пробачення, яке має бути в нашому серці кожного разу.

Наш Господь звернув особливу увагу на різницю між зовнішнім, формальним виявленням пробачення приємними словами і дійсним пробаченням від усього серця. Перше, або зовнішнє, пробачення є нещирим і свідчить про те, що всередині тліє зло, дух невибачливості, і тільки справа часу, коли затаєні сили злоби та ненависті вибухнуть образливими словами. Бог читає серце і, що б не промовляли уста, Він не братиме це до уваги, якщо серце та життя цьому не відповідають. Намарно казати “Я люблю брата” і водночас намагатися словом чи ділом робити йому кривду. Усяке лихослів’я, злоба, ненависть, заздрість, колотнеча походять від зла в серці. Тому усім, хто прагне належати до Господнього Тіла, обов’язково “очистити стару розчину... злоби”, щоб справді бути членами прісного хліба — Тіла Христа.

Пробачення “з серця свого” є умовою, якої треба завжди прагнути досягти. Ми ніколи не повинні нагромаджувати які-небудь почуття, окрім пробачення та доброзичливості до всіх,

якими б серйозними не були їхні провини проти нас. Якщо так, у нас буде прагнення і намагання показати прощення зовні й висловити його на адресу того, хто кається. Тоді ми не будемо вимагати від особи, яка кається, ретельних пояснень. Мов батько марнотратного сина, ми, побачивши, як розкаяна особа приходиться в стані покорі, відчуємо, як щось торкнулося нашого серця і змусило самому вийти їй назустріч, пробачити, привітати приязно і одягти її в одягу найповнішої приязні та братерства.

“А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших” (Мт. 6: 15).

НЕНАВИДІТИ ГРІХ, А НЕ ГРІШНИКА

Нашим першим уявленням про вираз “не шкодь”, можливо, була думка, що ми не повинні вбивати або ранили наших ворогів фізично, та коли ми придивляємось до Учителя і вслухаємось у Його слова, ми чуємо, як Він каже: “Навчіться від Мене”. І ми разом з апостолом зауважуємо, що хоча в Ньому не було гріха, ані не знайдено вини в Його устах, проте “коли був лихословлений, Він не лихословив взаємно [у відповідь], а коли Він страждав, не погрожував, але передав Тому, Хто судить справедливо” (1 Петр. 2: 22, 23).

Якщо ми вірні учні, то невдовзі побачимо, що досконалий закон свободи, закон Христа, здатний розгледіти навіть думки і наміри серця, і навіть якщо ми зобов’язані ненавидіти усякий гріх, ми не можемо ненавидіти грішника і при цьому мати Божу любов, яка б удосконалилася в нашому серці. А це означає, що ми не тільки не повинні мстити у відповідь і ображати наших недругів, але не повинні навіть мати такого бажання. Погані наміри треба вгамовувати, а самолюбні умови, які їх породили, — викорінювати і замінити любов’ю, Духом Христа.

“КОПІЇ ДОРОГОГО БОЖОГО СИНА”

Ми можемо засвоїти урок з факту, що кожен з двох величних характерів, таких як Іван Христитель та наш Господь, виконав свою місію згідно з Божественним задумом. Але в них була різна місія. Місією Івана було, передусім, докорити й реформувати, і ми мусимо визнати, що він як пророк був надприродним чином

ведений у різних справах обраного ним шляху. Місія нашого Господа, навпаки, була відмінною. Він збирав до Себе тих, кого служіння Івана збудило до праведності та до запалу знати і виконувати Господню волю.

Ми, покликані стати Тілом Христа і йти за Ним, можемо засвоїти з цього урок правильного шляху. Ми не послані, як Іван, мешкати на пустині, жити і одягатися злиденно, критикувати і осуджувати все і всіх. Деякі з дорогого Господнього народу не бачать, що такі повноваження є особливі й надзвичайно рідкісні, і часом, наслідуючи невластивий приклад, вони ненавмисне приносять докір Господній справі.

Ми повинні бути копією дорогого Божого Сина, нашого Господа, а не копією Івана Христителя. Ми не повинні зчиняти колотнечі, намагаючись встрявати в чужі справи, ані не повинні прагнути керувати всіма справами цього світу, докоряючи імператорів, царів, правителів і т. д., а, навпаки, маємо нагадування апостола зважати на речі, які Бог вважає за потрібне дозволити, а ми вважаємо за потрібне стерпіти. Навіть якщо ми натрапляємо на речі, які не можемо схвалити, все ж таки ми можемо знайти в собі сили надто їх не осуджувати — особливо те, що не має якогось впливу на правильне розуміння та виконання Господнього Слова. Апостол вказує на таке правильне ставлення, говорячи: “Коли можливо, якщо це залежить від вас, живіть у мирі зо всіма людьми”. На цій самій думці наголошує наш Господь: “Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть” (Рим. 12: 18; Мт. 5: 9).

НЕРОЗУМНИЙ ШЛЯХ

Деякі найбільш святі з Господнього народу роблять помилку, коли у своїх сім’ях без причини викликають упередження та протистояння, роблячи свої дома нещасними через постійне вишукування помилок у речах, які, хоч і не відповідають критерію святості та несення хреста, тим не менше, не є неморальними або злими, навіть у намірах. Батьки та опікуни обов’язково повинні остерігати від усіх потягів до аморальності й т. п., проте шукати помилки в тих, кого вони люблять, тільки тому, що вони — номінальні християни і мають дух світськості, — відверто нерозумно. Життя, повне миру та радості у

Святому Дусі, — найкращий (з можливих) докір світськості і найкраща рекомендація славному Євангелію, яке вони визнають. Це і є той лист, який будуть читати, і світло, яке докорить темряву.

Іншими словами, ми не повинні сподіватися від непосвячених осіб притаманного нам самопожертвування, ані не повинні змушувати їх до нього. Треба чекати, аж вони побачать, що повне посвячення є “розумною службою” і віддадуть своє тіло Богу на живу жертву. Пастори та вчителі, однак, повинні намагатися постійно тримати перед Господньою посвяченою “черідкою” високий біблійний критерій, розуміючи, що існують численні впливи, мета яких — понизити критерій святості та відданості.

“ТО ЯКИМИ МУСИТЕ БУТИ... ВИ?”

Ми, які належимо до Євангельської епохи, повинні високо оцінювати її привілеї та нагоди, дбаючи “чинити міцним своє покликання та

вибрання” (2 Петр. 1: 4-11). Якщо особи, покликані земним покликом, щоб бути “домом слуг”, виконували розумну службу, із запалом займаючись Господньою працею, як, наприклад, Іван Христитель, і були вірні, то скільки запалу та енергії повинні прикладати ми, привілейовані значно більше? “То якими мусите бути в святому житті та в побожності ви!” (2 Петр. 3: 11).

Пам’ятаймо, що цей “високий поклик”, це “небесне покликання” до співспадкоємства з нашим Господом у Царстві є дуже особливим і дуже обмеженим покликанням, яке скоро закінчиться і, як показує Божественне об’явлення, ніколи не повториться. Беручи це до уваги, скиньмо всякий тягар і біжімо з терпеливістю в забігу, представленому нам у Євангелії, дивлячись на Ісуса, Починателя нашої віри, доки Він не стане її Завершителем (Євр. 12: 1).

R4977 (1912 p.)

“СВІТЛО СВІТУ”

*“Народ, що в темноті сидів, світло велике побачив, а тим, хто сидів у країні смертельної тіні, засяяло світло”
(Матвія 4: 16).*

У Біблії символи світла представляють Бога, Христа, Церкву, Правду, впливи, що ведуть до праведності, яка, мов Сонце Праведності, незабаром зійде зі зціленням у своєму промінні, щоб вилікувати всі людські маси на землі. Вона розпорошить темряву гріха, неуцтва та забобонів — діла князя темряви, який буде в той час зв’язаний на тисячу років, “щоб народи не зводив уже, аж поки не скінчиться тисяча років”. Про небесного Отця читаємо, що “Бог є світло, і немає в Нім жодної темряви”.

Про Ісуса читаємо: “Я Світло для світу”. Про Церкву в її теперішньому стані сказано: “Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла, та прославляли Отця вашого, що на небі”. “І не запалюють світильника, щоб поставити його під посудину, але на свічник, і світить воно всім у домі”. Тим не менше, “кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходить до світла”, і “весь світ лежить у лихому” (Хом.) — у темряві. Не

дивлячись на вірність Ісуса та нечисленних носіїв світла, осяяних Святим Духом, яким вони зачаті, “темрява [далі] землю вкриває, а морок народи”.

Ця сама думка пронизує Святе Письмо від початку до кінця, тобто, що впродовж шести тисяч років, відколи увійшов гріх і до другого приходу Ісуса, світ мав підлягати пануванню гріха та смерті — знаходитися під покривалом темряви, неуцтва, забобонів, гріха тощо. Єдині, хто бачив стежку праведності виразно, були ті, кого вів “світильник” — Боже Слово. Вони кажуть: “Для моєї ноги Твоє слово світильник, то світло для стежки моєї”. Св. Петро писав до Церкви з такого ж погляду: “І ми [Церква] маємо слово пророче певніше. І ви добре робите, що на нього вважаєте, як на світильника, що світить у темному місці, аж поки зачне розвиднятися” (Пс. 119: 105; 2 Петр. 1: 19).

Князь темряви століттями був при владі. Єдиними світильниками минулого були шляхетні пророки з юдейського роду, світло яких вплинуло на декого в їхньому народі, проте було зовсім непомітним серед язичницького світу. Іван Христитель, сказано, був яскравим, сяючим

світлом. Ісус був ще блискучішим світлом, а Його нечисленні вірні під час минулих вісімнадцяти століть сяjali, віддзеркалюючи світло свого Учителя. Але всі вони мали відносно мало впливу у світі, який далі лежить у лукавому — у темряві, не розрізняючи, ані не розуміючи Божественних речей, далі “очікує з’явлення синів Божих”.

ПРИХІД КРАЩОГО ДНЯ

Наш вірш розповідає про те, що обов’язково прийде кращий день. Він не прийде через дію закону еволюції, бо природний закон, здається, суперечить такій думці. Темрява веде до ще густішої темряви, і як світло породжує світло, так темрява породжує темряву, тому людські маси є в темряві, в лукавому, в князі темряви. Отже, ми ніколи не можемо сподіватися зникнення темряви, хіба що шляхом, передбаченим Богом — через встановлення Царства Месії, через сяєво Сонця Праведності — Церкви в славі (Мт. 13: 43).

Наш вірш є цитатою зі Старого Завіту і почав виконуватися в нашому Спасителі та апостолах. Народ Палестини, довго знаходячись у сумнівах, у непевності і т. д., побачив велике світло в Ісусі та Його вченнях. Увесь Євангельський вік, понад вісімнадцять століть, це велике Світло мало мізерний вплив між людьми. Саме Світло було чистим — Божественним Словом і принципами Божественної праведності, — та, на жаль, небагато було вірних, щоб прийняти це світло в його чистоті й віддзеркалити його на інших.

Загалом світло було спотворене людським самолюбством, гріхом. Відповідно, назва “християнин” сьогодні не є відстоюванням усього блаженного світла, правди, благодаті та вірності Богу й принципам любові, які Учитель показував та прищеплював. Замість цього назву “християнин” сьогодні носить приблизно чотириста мільйонів людей, багато з яких, якщо казати про їхні “плоди” на основі Божественного критерію, є дітьми лукавого, дітьми темряви, які лише беруть одягу світла, назву “християнин” як небесну ліврею, щоб заспокоїти власне сумління і збільшити можливості для самолюбства та нагромадження всупереч Вождю, Якого вони тримаються на словах, — “Правдивому Світлу”.

“ХТО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ”

Апостол говорить, що Ісус є “Світлом правдивим,.. Хто просвічує кожну людину, що приходять на світ” (Ів. 1: 9). Вираз “світло правдиве” натякає на те, що є фальшиві світла, імітація, і, як ми знаємо, їх є багато в язичництві та в християнстві. Однак єдиним правдивим є світло, яке сяє в ученнях та прикладі нашого Спасителя. Досі воно осяяло тільки деяких, “Малу Черідку”. Їм, як і їхньому Учителю, сказано дозволяти своєму світу світити перед людьми, щоб інші дізналися, що вони були з Ісусом і навчалися в Нього — що вони є Його учнями, Його послідовниками і несуть, слідом за Ним, те саме світло, яке сяяло від Нього.

Після вісімнадцяти століть досвіду боротьби світла з темрявою, коли темрява часом гасила його майже повністю, ми можемо запитати: де надія, що це пророцтво колись виконається — що Ісус, Світло світу, освітить кожну людину, народжену на світ? Біблія відповідає, що Бог виконає цю річ у Своєму часі. Але Божий час неможливо пришвидшити: перед тим як світ осяє світло, воно має осяяти святий клас, Церкву, Наречену Христа, яка повинна бути завершена і прославлена разом з Господом.

СОНЦЕ ПРАВЕДНОСТІ СЯТИМЕ ТИСЯЧУ РОКІВ

Тоді, і не раніше, Спаситель і Його Церква в славі будуть великим Сонцем Праведності, яке підніметься над землею і буде світити, щоб уздоровити людей, щоб розпорошити темряву гріха й брехню неправди, щоб принести життя, мир, радість і благословення всім, хто прийме цю милість на основі Божественних вимог, щоб завдати поразки Ночі й цілковито знищити її, а також усіх, хто далі любитиме темряву і нищитиме землю.

Тисячу років це славне Сонце Праведності (Христос і Церква, Його Наречена) буде сяяти яскраво і проникливо. Адам та кожна його дитина буде цілковито приведена до знання Правди і радітиме з блаженної нагоди повернутися до єдності з Богом через реституційний процес, про який св. Петро розповідає нам у Діях 3: 19-23. Це не означає, що світ колись стане членами класу Нареченої або що він здобуде духовну

природу. Ні, це означає реституцію до стану, який мав Адам, який втратив через гріх і який був відкуплений жертвою, завершеною на Голгофі. Це означає людську досконалість всіх охочих і слухняних з Адамового роду через небесного Другого Адама та небесну Другу Єву.

Це означає рай у всьому світі, повний благословень від Господа, Який обіцяв, що Його підніжок, земля, стане славним. Це означає, що після знищення свідомо неслухняних земля буде мов небо. Молитва Спасителя виконається; Божа воля буде діятися на землі так, як діється на небесах. Це, у свою чергу, буде означати, що “схилиться кожне коліно... і визнає... кожен язик” речі на небі й на землі на славу Богу. А це означає, що більше не буде зітхання, плачу,

смерті на землі, так само як жодної з цих речей немає на небі.

Тоді наш вірш отримає повноцінне виконання: все людство побачить велике Світло, дане Богом. Навіть ті, які знаходяться в “тіні смерті”, повинні вийти, щоб їх освітило “Світло правдиве”, яке “просвічує кожну людину, що приходить на світ”. Який щасливий день чекає на нашу нещасну, прокляту через гріх землю! Дякувати Богу, більше не буде прокляття! Замість прокляття буде Божественне благословення, і “кожне створіння, що воно на небі, і на землі, і під землею,.. чув я, говорило: «Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві благословення, і честь, і слава, і сила на вічні віки»”.

R4987 (1912 p.)

ПРОЩЕННЯ ГРІХА І ЗЦІЛЕННЯ

Марка 2: 1-12

“Благослови, душе моя, Господа і не забувай усіх добродійств Його ніколи. Він прощає усі твої провини, зціляє всі твої недуги”
(Псалом 103: 2, 3, Хом.).

Коли Спаситель повернувся до Капернаума, виникла тиснява, щоб побачити й почути Його, і привести до Нього хворих, щоб Він їх зцілив словом та дотиком. Чуда, які робив наш Господь, мали на меті, перш за все, повернути слух людей до Його Послання — Євангелія Царства, доброї новини про привілей стати синами Бога і співспадкоємцями з Ісусом у Месіанському Правлінні, яке благословить Ізраїль та всі народи світлом і знанням і підніме їх з умов гріха та смерті.

Коли Він ще проповідував, кілька енергійних чоловіків принесли до Нього паралізованого, щоб Господь його зцілив. Не маючи можливості увійти в дім чи хоча би на подвір'я з причини натовпу, вони розібрали каміння даху і звисили хворого якраз перед Спасителем, Який у той час проповідував. Така беззастережна віра, показана геройським вчинком, не могла залишитися непоміченою Відкупителем.

Однак трапилося несподіване. Замість того, щоб зцілити чоловіка від хвороби, Ісус вигукнув: “Відпускаються, сину, гріхи тобі!”. Під Божою

постановою для юдеїв, під особливою Угодою Закону відбувалося поєднання за первісний гріх через складання образних жертв, тому люди вважалися відповідальними за порушення ними Закону. Серед юдеїв серйозна хвороба означала серйозні гріхи. Іншого разу Ісус сказав до одного зі зцілених: “Ось видужав ти. Не гріши ж уже більше, щоб не сталось тобі чого гіршого”.

Ми не повинні забувати, що таке особливе ставлення було тільки до юдеїв і не стосувалося поган, ані християн, хоча добре відомо, що деякі хвороби, такі як сифіліс, як правило, супроводжують тих, хто ламає закони Природи, — чи то юдеїв, чи поган. Ми наголошуємо на тому, що в цілому Бог сьогодні не має жодної такої Угоди з Церквою чи зі світом. Тому праведні часто хворіють, а грішники — здорові.

“ХТО МОЖЕ ПРОЩАТИ ГРІХИ?”

Коли Ісус сказав, що гріхи паралізованого юдея прощені, деякі слухачі заявили, що такі слова є богохульством — що Ісус привласнює Собі владу, яка належить тільки Богу. Вони не замислилися над тим, що коли б Він справді був Месією, Відкупителем, то це означало б, що Він має право скасовувати гріхи, від яких тоді відкупляв людей. Розуміючи їхні думки і знаючи, що тим самим вони можуть спіткнутися собі на

шкоду об велику істину, Ісус кількома словами прояснив справу, кажучи: “Як ви думаєте, що легше: сказати людині, що її гріхи прощаються, чи зцілити її?”. Він добре знав, що вони скажуть, що зцілити важче. Тому, якщо Ісус міг зцілити цього чоловіка, то навіщо Йому було казати: “Гріхи відпускаються тобі”, якщо у Нього не було влади прощати гріхи? На доказ цього Він промовив до паралізованого, гріхи якого пробачив: “Уставай, візьми ложе своє та й ходи”. Чоловік негайно став здоровий і пішов, несучи своє ложе. Люди розступилися перед ним, від здивування славлячи Бога і кажучи: “Хто таке бачив?”.

ПРАВО ПРОЩАТИ ГРІХИ

Є певні великі фундаментальні принципи стосовно Божої поведінки з людством, які треба бачити. Правління Єгови базується не на милосерді, а на Справедливості, як про це читаємо: “Справедливість... підстава престолу Твого”. В одному значенні слова Божественна Справедливість ніколи не пробачає і ніколи не може цього зробити, що ми і збираємося пояснити. Читаємо: “Діло Його досконале”. Божественний чин у тому, що кожне Боже створіння настільки досконале, що не потребує жодного прощення, жодної поблажки. Ангели створені досконалими, тому для них не передбачалося жодного прощення, адже їхній гріх не міг мати жодного вибачення. Так само людина, створена досконалою, на образ та подобу Творця, не мала вибачення і не потребувала жодного кроку для вияву милосердя, доки була у тісних взаєминах зі своїм Богом.

Коли прийшла спокуса, людина покинула слухняність і потрапила в гріх, покинула Божественну милість та життя і потрапила в немилість та під вирок смерті. Для неї не було вибачення, і Справедливість нічого в цьому напрямку не передбачала. Проте інша риса Божественного характеру, Любов, хоча й не знаходилася при владі, була задіяна, щоб дати людині полегшення. Однак Божественна Любов (Милосердя) не могла знехтувати Божественною Справедливістю, не могла стати їй на заваді. Іншими словами, Бог не міг пробачити грішнику, якого засудив на смерть. Все, що Він міг зробити

і зробив, це подбати у відповідному часі про відкуплення людини. Тому все Божественне Милосердя проявляється через Відкуплення.

Застосовуючи цей принцип до нашого Спасителя та Його учень, ми запитуємо: як Він міг прощати гріхи, якщо Божественна Справедливість не могла їх прощати, ані відкласти убік кару смерті? Відповідь у тому, що Ісус був представником Божественного Милосердя і в той час перебував між людьми з метою дати Своє життя як жертву за людину. Тому Йому належала особлива честь прощати гріхи. Але хтось заперечить, що Ісус у той час ще не помер за гріхи людини, ще не встав для виправдання людини, ще не з'явився в присутності Бога за “рідних у вірі” (Хом.).

Відповідаємо, що хоча Він ще не виконав цієї праці й насправді ще не завершив повністю Свого діла (як Відкупитель і Відновитель людей), тим не менше, Він почав цю працю, представив Себе як ціну Поєднання людини в Йордані під час Свого хрищення. У ту мить Він на основі Писання й образу віддав усе земне за людину.

Однак віддавання всього, що Він мав, не давало Йому права прощати гріхи. Бралось до уваги прийняття небесним Отцем Його посвячення — Божественне прийняття Ісусової жертви. Прийняття Богом Ісусової жертви проявилось у наділенні Його Святим Духом, який зійшов на Ісуса, немов голуб, про що свідчив Іван Христитель, а також Божественна сила, яка відтоді діяла в Ісусі та через Нього для зцілення хвороб. Отже, бачимо, що слова нашого Господа до паралізованого чоловіка: “Відпускаються, сину, гріхи тобі”, — були виправдані тим, що Господь у той час давав відшкодування за гріхи всього світу, і що Отець вже показав прийняття жертви, яка тоді була в процесі принесення.

“БЛАГОСЛОВИ, ДУШЕ МОЯ, ГОСПОДА”

Вірш для цього дослідження взятий із Псалмів і дуже цікавий. Пророк Давид міг застосувати ці слова до себе як юдея і міг вважати своє фізичне зцілення та благословення як докази Господньої милості під Угодою Закону. Але

пророче застосування цього Псалму до духовного Ізраїлю ще цікавіше. Духовні ізраїльтяни є Новими Створіннями і мають цей скарб в земному посуді.

У такому значенні Нове Створіння усвідомлює своє зцілення, своє прощення, своє примирення з Богом, тому, відповідно до Божої обітниці, все допомагає йому разом на добре, бо воно любить Бога і покликане згідно з Божественним задумом. Нове Створіння постійно має причину виголосити: “Благослови, душе моя, Господа, і не

забувай за всі добродійства Його! Всі провини Твої Він прощає, всі недуги твої вздоровляє!”. Св. Павло, тримаючись такої ж думки, сказав, що великий Відкупитель остаточно представить Свою Церкву Отцю без вади і досконали в любові: “Сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне”. Ми будемо подібні до Нього, будемо бачити Його, як Він є, і будемо ділити Його славу.

R4980 (1912 p.)

“ВИ СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ”

“Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі”
(Матвія 5: 16).

Ми зауважуємо, що слова нашого Господа в цьому вірші проводять дуже виразну лінію поділу між Церквою та світом. Бог не є Отцем світу, а нашим Отцем; це не світло світу, а наше світло. Господь звертався передусім до апостолів, а також до всіх “переможців” того часу. В іншому місці Він дає нам зрозуміти, що ми, які повірили свідоцтву апостолів, вважаємося приналежними до того ж класу, тому ці слова стосуються також нас сьогодні. Згаданий вираз означає, що клас, який Господь вважає Своїми учнями, має особливе світло, яке робить його носіями світла. Це світло, яке дійшло до нас, власне, є тим освіченням, на яке посилався апостол Павло в інших місцях. Освічення, яке ми отримали, є світлом Святого Духа.

Особа ще не отримує цього світла, коли каже: “Я більше не буду обманювати; я більше не буду хитрувати; я більше не буду блюзнити”. Якщо хтось є в стані відчуження від Бога, то для нього було б цілком властиво полишити ці гріхи. Але полишення гріха ще не робить Божою дитиною. Знаємо, яку велику помилку загально роблять у світі, коли так думають. Є тільки один шлях досягти синівського становища, і цей шлях викладений у Святому Письмі: віра в нашого Господа Ісуса Христа; повна довіра до Божественного порядку, якого Він є Осередком; діяльна віра, яка веде нас до

повного посвячення — хрищення у Його волю. Це і є тісна брама та вузька дорога.

СВІТЛОМ Є СВЯТИЙ ДУХ

Ніхто в даний час не належить до сім'ї Господа, якщо він не увійшов крізь тісні ворота на вузьку дорогу. Такі особи позначені Святим Духом, який освічує їхні серця та розуми, даючи яскравіше світло на речі, які є в згоді з праведністю. Про це освічення, про це світло в собі, каже Господь, ми повинні дбати, щоб його не загубити. Якщо це світло піде від нас, ми опинимось у ще більшій темряві, ніж були досі.

В іншому місці написано: “Духа не вгашайте!” (1 Сол. 5: 19). Він може згаснути цілковито. Тому ми повинні підтримувати його на доказ того, що ми — Божі діти. А якщо це світло є в нас, ми не повинні тримати його в таємниці, ані ставити під посудину. Ми не повинні казати: “Ми не знаємо цього Чоловіка” — ми не знаємо Ісуса. Бо якщо хтось посоромиться Його, Він забере світло від такого. Хто соромиться Його і Його справи, той соромиться всього, що правильне. Такий не має права бути в Церкві, бо Церква має бути Тілом Христа і співспадкоємицею в Царстві слави та в праці суду й підняття людства.

Отже, ми не повинні соромитися і ховати наше світло від людей. Ми маємо нове освічення. Ми повинні поставити наше світло на свічник, щоб усі в домі — наша сім'я, наші домашні, наші сусіди — могли бачити, як воно яскраво світить, щоб всі вони знали, що ми маємо

світло, яке освітлює характер та План Бога, що ми бачимо різницю між гріхом та праведністю, справедливістю та несправедливістю.

НАШЕ ЖИТТЯ ПОВИННО ВІДПОВІДАТИ НАШИМ СЛОВАМ

Хто тримає світло, той обов'язково повинен визнавати світло, яке тримає. Про деяких наш Господь казав, що вони визнають своїми устами, але заперечують своїм життям. Ми повинні дозволити нашому світлу сяяти так, щоб воно приносило честь імені Отця. Це означає, що ціле наше життя має відповідати нашому визнанню, щоб інші це бачили і казали: "Так, цей чоловік вірить у те, що проповідує. Добре, що така особа живе з нами по сусідству". Можливо, вони не завжди шукають з нами товариства, бо скрізь, куди йдуть діти світла, воно несе докір.

Отже, не дивуйтесь, коли наші сусіди, приймаючи гостей та розважаючись, кажуть: "Ми їх не будемо запрошувати, бо ми маємо вино і хочемо розважитися. Вони тут не бажані". Ми не повинні сподіватися, що світ буде нас любити. Ми не повинні дивуватися, якщо він впадає в крайнощі. Та не всі у світі будуть нас ненавидіти. Одні будуть критикувати та шукати в нас вади, тоді як інші побачать нашу послідовність і казатимуть: "Мені здається, що він у цьому ширій".

Ми — живі листи, "які всі люди знають і читають" (2 Кор. 3: 2). Це світло впадає в око, бо кругом темрява. Ми не повинні думати, що цей вірш суперечить іншому, який каже, що наша ліва рука не повинна знати, що робить права, і що ми не повинні робити добрих вчинків, які б бачили люди. Є різниця між добрими вчинками, які повинні бачити наші ближні, і вчинками, які повинен бачити наш Отець. На того, хто робить свої добрі вчинки, щоб їх бачили люди, всі звертатимуть увагу і казатимуть: "Я не вірю й половині того, що він каже. Це — лицемір".

Натомість особа, яка живе, щоб славити Отця, не робитиме добро заради оплесків. Усі її благодійні вчинки, відвідування хворих і т. д. вона вважатиме за краще робити ненав'язливим чином, з якомога меншою показністю. Відповідно, результат буде корисним як для неї

самої, так і для того, кому вона послуговує, бо вона це робить на славу Богу.

ЯК СВІТ МОЖЕ ПРОСЛАВЛЯТИ БОГА?

Остання частина вірша каже: "Та прославили Отця вашого, що на небі". Учитель не сподівався, що маленьке світло, якому учні дозволятимуть світити, матиме переконливий вплив на світ, і що всі люди впадуть і поклоняться перед Отцем. Навіть коли б увесь світ знав про вузьку дорогу, тільки деякі будуть готові піти нею. Тому Господь приховує ці речі від світу і виявляє таємне про великий "високий поклик" лагідним, покірним, для кого це знання буде найбільш корисним.

Тож як світ прославляє Бога, що на небі? Як люди прославлятимуть нашого Отця? Ми відповідаємо, що є різниця між порочними, світськими людьми і людьми, в яких добрі наміри. Ми схильні вірити, що більшість людей, далеких від Бога, які не мають вух, щоб слухати послання про "вузьку дорогу", все-таки оцінює праведність. І якщо б вони змогли невеликим коштом бути праведними, справедливими, великодушними і проявляли у всьому шляхетність (як це представлено в досконалому людстві), вони б хотіли бути такими. Багато хто у світі оцінює шляхетність в інших. Вони б хотіли мати її в собі. Трудність у тому, що ціна праведності більша, ніж вони готові заплатити.

Цей клас каже: "Ми схвалюємо праведний шлях, але в даний час він надто важкий. Йти ним означало б занехати всі наші надії та плани. Треба подумати, чи такі кроки принесуть нам успіх. Це все надто важко. Коли б за правильні вчинки була така сама нагорода, як за неправильні, ми б віддали їм перевагу. Ми шануємо Бога. Ми шануємо принципи праведності. Ми бачимо прояви деяких принципів праведності на прикладі цих особливих людей. Вони від Бога. Ми цінуємо ці речі. Це справді ідеальне життя. Вони прославляють Бога. Очевидно, що Бог праведний, і ми сподіваємося, що Він не зробить нам надто багато шкоди. Але ми не можемо упустити речі цього світу. Можливо, ми ще зможемо стати святими, перш ніж помremo.

Хто зна?” Отже, вони не мають наміру бути ані надто святими, ані надто поганими!

СВІТЛО СВ. ПАВЛА СЯЯЛО ПЕРЕД ПРАВИТЕЛЯМИ

Вплив світла робить християнським, цивілізованим, підносить і надає правильного вигляду, дозволяє оцінити правильне і хибне, дає повагу до Бога. Але не треба думати, що будівництво кафедральних соборів і т. п. мало просвітній вплив на світ, або що члени цих інституцій мають світло. Вони самі визнають, що не є святими. Тільки мале число у світі було святими.

Однак ця меншість мала вплив протягом усіх вісімнадцяти століть і має його сьогодні. Гляньмо на Ісуса та апостолів! Гляньмо, як світло їхнього життя та поведінки мало осяйний вплив на світ, провадячи людей до того, щоб шанувати нашого Отця! Кожен з Христового Тіла під час всього Євангельського віку мав світло, мав деякий вплив і був причетний до розпорошення темряви та прищеплення пошани до Небесного Отця.

Приклад цього бачимо в апостолі Павлі, який страждав за праведність. Коли св. Павло стояв перед римським управителем і говорив про праведність, стриманість і майбутній суд, тобто про відплату, Фелікс затремтів. Він це збагнув, це його переконало. Він сказав: “Ось чоловік, який живе на основі цих принципів праведності. Життя цього Павла показує, що є правильним, і що я веду неправильне життя. І якщо Господь має нагородити правильні вчинки і покарати неправильні, цей Павло отримає добро від Бога. А що отримаю я?”. Тому він тремтів.

Людство має природний страх, бо знає, що заслуговує на покарання. Святе Письмо розповідає, що буде справедлива відплата. Слова св. Павла були великим благословенням для Фелікса, бо світло, яке сяяло від життя та слів Павла, змушувало Фелікса побачити свій поганий стан. Він міг подумати: “Бог може цілком справедливо дати мені якийсь покарання за мої гріхи”.

Далі, коли апостол говорив перед Агріппою та Фестом, Агріппа сказав: “Ти мало-що не

намовляєш мене, щоб я став християнином...”. Св. Павло відповів: “Благав би я Бога, щоб чи мало, чи багато, не тільки но ти, але й усі, хто чує сьогодні мене, зробились такими, як і я, крім оцих ланцюгів...” (Дії 26: 28, 29). Ця думка, промайнувши перед його розумом, не зробила Агріппу святим. Але він почув речі, які змусили його глянути на свій грішний стан. Він бачив, що св. Павло страждає за добрі вчинки, а він сам — за злі. Він бачив, що Бог є Богом справедливості.

ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ ВІК — ДЕНЬ ВІДВІДАННЯ ЦЕРКВИ, ТИСЯЧОЛІТТЯ — ДЕНЬ ВІДВІДАННЯ СВІТУ

Інший вірш Писання, дещо схожий, каже: “Поводьтеся поміж поганами добре, щоб... вони,.. побачивши добрі діла, славили Бога в день відвідання” (1 Петр. 2: 12). Це показує нам різницю між днем їхнього відвідання і днем нашого відвідання. Євангельський вік (теперішнє життя) став днем нашого відвідання, коли з Божественної ласки є час прощення наших гріхів і приведення нас до єдності з Отцем.

Ніхто сьогодні не може мати цих благословень, якщо він не показує віри. Це не його день відвідання. “До Його відпочинку входимо ми, що ввірували”, бо це день нашого “відвідання”. Бог завітав до нас і прийняв нас як синів у Свою сім’ю. Його План такий: якщо ми готові страждати з нашим Господом, ми також будемо царювати з Ним у славі. Це наш почесний день відвідання.

Чи решта людства матиме день відвідання та честі? Без сумніву, люди будуть мати можливість скористатися з викупної праці нашого Спасителя. Якщо їхні вуха не відкриті зараз, щоб чути, і очі — щоб бачити, прийде день, коли так буде. Якщо це не відбувається зараз, коли ми маємо цю блаженну нагоду, то відбудеться згодом. Але якщо ми маємо свій день відвідання і нехтуємо цими речами; якщо ми поклали “свою руку на плуга” і прийняли добре Боже Слово, а потім оглядаємося; якщо “ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви,

а страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожерти противників” Господа (Євр. 10: 26, 27).

Але ті, які не мають участі в цьому “дні відвіданя”, будуть мати таку нагоду прийти до єдності з Богом пізніше. Якщо їх неможливо досягти вже згаданими лагідними методами й

відвіданям, якими Бог кличе особливий клас тепер, вони будуть мати таку можливість у наступному Віці, коли право буде покладене за мірило, а справедливість — вагою, коли уся праведна винагорода буде роздана, щоб кожен отримав згідно з його ділами.

R4992 (1912 p.)

ДОСКОНАЛИЙ ОРГАНІЗМ НЕ ОBOB’ЯЗКОВИЙ ДЛЯ ВИПРОБУВАННЯ НА ЖИТТЯ

“Бо належить Йому царювати, аж доки Він не покладе всіх Своїх ворогів під ногами Своїми! Як ворог останній смерть знищиться” (1 Коринтян 15: 25, 26).

Божественний порядок щодо Царства Месії, судячи зі всього, дуже чітко викладений у Святому Письмі. Наведений вірш, мабуть, доказує (як жодний інший вірш), що Царство Месії не буде мати справи з досконалими умовами. Запечатавши Нову Угоду, Він задовольнить вимоги щодо гріхів світу, і ті зі світу, хто на це заслуговуватиме, мають запевнення від Бога, що вони здобудуть вічне життя. Потрібна буде велика праця, щоб підняти людство з умов гріха та смерті. Для цього Він пануватиме як Цар і займатиме посаду великого Священника. Підставою є факт, що наш Господь купив світ заслугою Своєї жертви.

“А коли деревина на південь впаде чи на північ, залишиться на місці, куди деревина впаде” (Екл. 11: 3). Тож, коли людство поринає в смерть, воно там і залишається. Під час прокинення зі смерті буде повернення до життя практично в такому самому стані — розумовому, моральному та фізичному, — в якому люди знаходилися, коли йшли до гробу. Якби людство повернулося з гробу досконалим, ніхто не міг би себе впізнати. Коли би хтось був піднятий досконалим у кожній думці, слові та вчинку, він не впізнав би себе, бо все, що характеризує особистість, залишилось би позаду, і він не знав би як відрізнити себе від решти людства. Світ повернеться до життя з таким самим рівнем свідомості, з яким поринув у смерть. Та люди є в стані смерті, і мета Царства Месії — підняти

їх із цього стану і поновити втрачене до досконалості людської природи.

Святе Письмо показує нам, що в кінці тисячі років Христового царювання весь світ буде переданий Отцю. Тоді для людського роду буде час випробування, проби, яку мав Адам, коли знаходився в Едемі. На “короткий час” сатана матиме право спокушувати людство так, як він спокушував матір Єву. Але в той час світ мав би бути настільки утвердженим у праведності серця, щоб жодна річ, яку сатана або якась інша істота представила би їм у вигляді спокуси, не змусила би їх до гріха. Ті, які не навчаться ненавидіти гріх і любити праведність, не будуть придатні до вічного життя. Читаємо, що вогонь (суди) зійде з неба і знищить таких.

СТО РОКІВ ВИПРОБУВАННЯ

Але треба пам’ятати, що є ще інше випробування — перед тим, яке буде в кінці Тисячолітнього віку. Від часу встановлення Царства світ буде на випробуванні. Під милосердним Христовим правлінням деякі скористаються з нагоди піднятися поступово до досконалості людської природи, втраченої в Едемі. Натомість інші, як подає Святе Письмо, далі залишаться в стані бунту, люблячи гріх і ненавидячи праведність. Їм буде дано сто років (Іс. 65: 17-25) випробування, навіть якщо за цей час вони не прийдуть до досконалості розуму та тіла через свій бунтівний стан серця.

Про таких сказано як про дітей у порівнянні з іншими (в той день), які будуть жити далі й стануть досконалими. Месія, великий Суддя, спровадить на них смерть у вигляді прокляття, осуду, позбавлення подальшої нагоди здобути

життя, бо вони не взяли для себе користі зі заслуги Христа і Царства Христа. А якщо таким буде їхній стан після сотні років, то можемо припустити, що коли би хтось, виявившись вірним під час першої сотні років, зайняв під час другої сотні років становище, вороже до праведності, він буде позбавлений життя.

“СВЯТІ СВІТ СУДИТИМУТЬ”

“Хіба ви не знаєте, що святі світ судитимуть?” (1 Кор. 6: 2). Знаємо. Праця надання людству потрібного знання і допомоги буде поручена Христу та Церкві. Кінцевим вироком грішникам буде знищення, смерть, як це виразно показано в притчі (Мт. 25: 31-46), де Ісус (із Церквою) зображений зі силою і великою славою як той, Хто судить світ: “Бо Він [Бог] визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив” (Дії 17: 31) — День великого Месії, позаобразного Мойсея, Ісуса (Голови) і Церкви (Його Тіла). Притча показує, що діяльність Тисячолітнього віку цілковито відокремить клас “овець” від “козлів”. “Вівці” будуть поставлені праворуч (місце милості), а “козли” — ліворуч (місце немилості). У кінці Віку Месія знищить клас козлів і благословить в імені Отця весь клас овець. Немає сумніву, що випробування стосовно життя або смерті продовжуватиметься протягом усього Тисячолітнього віку — усього тисячолітнього Судного Дня.

ЗАСЛУГА, ПРИПИСАНА ВЕЛИКИМ ПОСЕРЕДНИКОМ

У даний час Церква є на суді щодо життя або смерті, і Христос приписує нам Свою заслугу, ховаючи наші вади та недоліки. З часом Він дасть світу справжню досконалість на умові досконалого послуху. Але зараз, коли великий Заступник приписує праведність, рішення у справі Церкви наступає через кілька років, відколи ми досягаємо пункту посвячення до смерті. Якщо цього часу достатньо для випробування Церкви, то можемо бачити, що сотня років є достатнім часом для світу, щоб побачити, чи люди зроблять хоча б малий поступ вгору Святою Дорогою.

Випробування Церкви ми сприймаємо як факт, бо на це звертає нашу увагу апостол. Коли б ті, хто тепер посвячений, потрапили в гріх, то вже не знаходиться жертви за гріхи (Євр. 10: 26, 27). Чому? Бо приписання заслуги Христа більше не повториться. Якщо нам приписана заслуга Христа в теперішньому житті, наступного приписання вже не буде. Хто не отримає приписання Христової заслуги тепер (як Церква), той не отримає його ніколи, а замість цього здобуде користь з Нової Угоди. Однак наслідком в обох випадках є випробування життя або смерті та вирок життя або смерті.

“БУДЬ ВІРНИЙ”

Коли б у випадку Церкви хтось був вірний у своїх випробуваннях до останнього дня і в цей день виявився невірним, це мало б вирішальний вплив на його майбутнє. Так само можемо сказати про світ: коли би хтось виявився невірним у своєму випробуванні в наступному віці, його випробування закінчилося б негайно, і вироком, без сумніву, була би Друга Смерть. Іншими словами, випробування триватиме доти, доки кожна особа не буде нагороджена або покарана, і кожний вчинок до самого кінця матиме вплив на вирок у цьому випробуванні.

У Єзекіїля є певна вказівка в цьому напрямку, де Бог каже: “А коли б несправедливий відвернувся від усіх гріхів своїх, яких наробив, і виконував усі устави Мої, і робив право та справедливість, буде конче він жити, не помре! Усі його гріхи, які наробив він, не згадаються йому, він буде жити у своїй справедливості, яку чинив!.. А коли б справедливий відвернувся від своєї справедливості й став робити кривду,.. то чи такий буде жити? Усі справедливості його, які він робив, не згадаються; за своє спроневірня, що він спроневірив, і за гріх свій що згрішив, за них він помре!” (Єз. 18: 21-24). Таким, мабуть, є принцип Божественної Справедливості, і з ним ми всі можемо без труднощів погодитися і можемо вважати його справедливим та цілковито правильним. “Справедливі й правдиві дороги Твої, о Царю святих!”

ДАРИ ТА ПОКЛИКАННЯ ІЗРАЇЛЮ

“Тому Він [Христос] Посередник Нового Заповіту [Угоди], щоб через смерть, що була для відкуплення від переступів, учинених за першого заповіту [Угоди], покликані прийняли обітницю вічного спадку” (Євреїв 9: 15).

Апостол, пам'ятаймо, звертався до християн-євреїв, які мали труднощі з Угодою Закону. Ця Угода проіснувала понад шістнадцять століть, і юдеї весь час думали, що під нею вони мають бути Божим привілейованим народом і мають виконати все, що на початку стало відомо з Угоди, укладеної з Авраамом. Тому багато хто з євреїв, увійшовши в Христа, прийнявши Його як Відкупителя, відчув, що вони зобов'язані якимось підтримувати свою спорідненість з Угодою Закону, її постановами і т. д. Апостол у своєму Посланні до Галатів намагався протистояти цій помилковій теорії, яку він називав впливом юдаїзму. Він сказав, що якщо хтось, будучи поганином з народження, у своєму помилковому запалі та наполегливості стає юдеєм через обрізання, тим самим входячи під панування Угоди Закону, він показує цим, що втратив своє становище в Христі. Тоді, як виразився апостол, “Христос вам ні в чому не допоможе” (Гал. 5: 2, Хом.).

У своєму Посланні до Євреїв св. Павло хотів, щоб християнські брати-євреї здобули вищий, ширший, правильніший погляд на Угоду Закону і на все, що її стосувалося — її жертви, її посередника, її Закон. Він хотів, щоб вони бачили в ній тільки образну Угоду: що вона зображувала Нову Угоду; що її посередник зображував кращого Посередника, Христа; що її тельці та козли жертви за гріх зображували кращі жертви, завдяки яким Нова Угода стане дієвою. Ці кращі жертви стосуються кращого Посередника — Ісуса, Голови, і Церкви, Його Тіла.

Св. Павло вже звернув увагу на те, що привілеями цього Євангельського віку (щодо Церкви) є передусім привілеї жертвування: що “коли [ми] терпимо [з Христом], то будемо разом також царювати,.. і коли разом із Ним ми померли, то й житимемо разом із Ним”; що ми повинні намагатися копіювати Його в самовідреченні й самопожертві та христитися в Його смерть, якщо хочемо мати частку в Його царських почестях,

Його службі як великого Пророка, Священника та Царя Тисячолітнього віку, щоб благословити Ізраїль та всі племена землі.

У своєму намаганні зробити виразною цю річ (Євр. 9: 13, 14), св. Павло показує, що перед тим, як Угода Закону вступила в дію, потрібно було пролити кров, говорячи: “Бо коли кров козлів та телят та попіл із ялівок, як покропить нечистих, освячує їх на очищення тіла, скільки ж більш кров Христа, що Себе непорочного Богу приніс Святим Духом, очистити наше сумління від мертвих учинків, щоб служити нам Богові Живому?”. Тут є контраст між встановленням Епохи Закону, Угоди Закону, і встановленням Нової Угоди. Першим наслідком цієї кращої крові, яка має запечатати Нову Угоду, є очищення нашого сумління від мертвих учинків. Апостол каже, що це не має відношення до всього Ізраїлю, а тільки до тих юдеїв, які стали християнами і були попередньо зв'язані Законом, щоб вони побачили, що тепер прийшла правдива жертва; що цього достатньо, щоб задовольнити всі вимоги Справедливості й забрати з їхнього розуму всіляке усвідомлення гріха, щоб запевнити їх, що всі їхні гріхи закриті, і тепер вони можуть виконувати приємне служіння живому Богу. “Тому [оскільки Його крові достатньо для скасування всіх гріхів] Він Посередник Нового Заповіту”. Він не тільки очистив нас від свідомості гріха, щоб ми могли служити Богу, стати членами Тіла Христа, прийняти Його як нашого Заступника і довіряти Його завершеній праці за нас, але й тією самою жертвою досяг такої домовленості з Богом та Справедливістю, що це зробить Його Посередником Нової Угоди для всього Ізраїлю. Апостол не каже, що Нова Угода діє зараз, ані що ми є під цією Угодою. Зовсім навпаки, він говорить про юдейський народ, як ми це побачимо.

Решта п'ятнадцятого вірша (Євр. 9: 1-28) стверджує: “Щоб через смерть, що була для відкуплення від переступів, учинених за першого заповіту [Угоди Закону], покликані прийняли обітницю вічного спадку”. Отже, ми не повинні вважати згаданих “покликаних” тими, які прийняли Високий Поклик — співспадкоємство з Христом, Духовним Насінням Авраама. Треба зрозуміти, що

тут апостол має на увазі покликаний юдейський народ — усіх із цього юдейського народу, хто приїде до згоди з Божественною постановою. Цей самий апостол (Рим. 11: 29) говорить: “Бо дари й покликання Божі невідмінні”. Інакше кажучи, Бог, покликавши юдейський народ бути Його особливим народом, давши йому конкретні обітниці щодо благословення всіх народів, не мав думки ані наміру відмовитись від цих обітниць. Кожну Угоду, кожну обітницю, яку Бог дав коли-небудь, і кожну річ, яку Він зробив коли-небудь, Він передбачив наперед, знаючи про всю її важливість та її наслідки, і не зробив нічого поспішно. Тому Він передбачив вжити Ізраїль як народ у Своїй праці благословення всіх племен землі, як про це каже апостол (Рим. 11: 27): “І це Заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні”.

ЗАСЛІПЛЕННЯ ЮДЕЙСЬКОГО НАРОДУ — ТАЄМНИЦЯ

У 25 вірші того ж розділу він інформує нас про те, що засліплення юдейського народу, поки не ввійде повнота євангельської Церкви, є Таємницею. Бог зараз збирає тільки деяких особливих осіб з юдеїв та деяких особливих осіб зі всіх народів, щоб вони становили Духовний Ізраїль, якого стосується найважливіша риса Авраамової Угоди (обітниці). І як тільки цей Духовний Ізраїль, який становитиме Пророка, Священника та Царя, буде завершений, Визволитель, зібраний з юдеїв та поган, прийде. Таким буде виконання обітниці, що “Прийде з Сіону Визволитель, відверне від Якова безбожність” (Хом.), бо такою є Божя Угода з ними (насінням Якова), як читаємо в Єр. 31: 31, 33: “По цих днях... говорить Господь, і складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт”. Ця думка отримує підтвердження, коли ми беремо до уваги факт, що не всі з Євангельської Церкви були під першим Заповітом, першою Угодою, а тільки юдейський народ.

Аргумент апостола веде до того, що Христос, Посередник Нової Угоди, стає ним через смерть для відкуплення переступів під першим Заповітом, тобто під Угодою Закону. Іншими словами, юдейський народ потребував відкуплення особливим чином, перш ніж Бог міг вжити його як знаряддя для благословення інших народів.

Оскільки посередницька праця Тисячолітнього Царства має вестися через природний Ізраїль, і всі племена землі мають отримати благословення через нього, то, зрозуміло, нічого не можна зробити, поки Ізраїль не повернеться зі свого теперішнього покинутого стану. Тоді прийдуть благословення від Господа, і посередницька праця відбудеться через природний Ізраїль. Треба зробити різницю між працею, яка буде проведена через цей народ, і Тим, Хто виконає цю працю. Ним буде Посередник Нової Угоди, який матиме владу дати благословення — Великий Первосвященик, Великий Пророк, Великий Цар, Великий Посередник. Без цього Великого згадані благословення неможливі; і цей Великий, як виразно показує апостол Павло та всі інші апостоли, складається з Ісуса, Голови, та Церкви, Його Тіла.

НОВА УГОДА БУДЕ УКЛАДЕНА З ЮДЕЯМИ

Без сумніву, багато хто з юдеїв сьогодні не має віри з причини довгого періоду свого засліплення і, мабуть, у серці відчуває голод обітниць. Коли світло Нової Епохи почне розвиднятися над світом; коли люди побачать воскреслих Стародавніх Гідних, які матимуть Божественну милість; коли вони побачать своїх братів, які отримують благословення під розпорядженнями нового Царства, тоді багато юдеїв, які сьогодні сліпі й не мають віри, проявлять справжню віру, будуть слухняні й навернуться до Господа. Та ми не повинні вважати, що хтось може стати ізраїльтянином без віри Авраама, щирої віри, довір'я до Бога, віри, яка виявиться через слухняність.

Коли люди з різних народів зберуться до Господа і будуть прагнути прийти до згоди з Ним, то шляхом наближення буде прихід до згоди зі Святим Народом — Божим представницьким Царством у світі. Тим самим вони прийдуть до згоди з Духовним Христом, Великим Пророком, Священником і Царем. Остаточо, разом із кінцем Тисячолітнього віку, ті, які виявляться вірними, будуть передані Богу, Отцю. У той час вони будуть у повній згоді з Єговою та у відносинах Угоди з Ним.

Нова Угода не буде укладена ні з ким іншим, окрім юдеїв, бо ніхто інший не був у відносинах Угоди з Богом. Тому слова “Нова Угода”, здається, вказують на повторну Божу милість до Ізраїлю під кращим Посередником, Який принесе славні благословення, яких вони сподівалися за Мойсея, але не змогли здобути через нездатність Мойсея вчинити відшкодування за їхні гріхи, бо кров тельців та козлів ніколи не могла дійсно забрати їхні гріхи. Позаобраз цього, жертва Господа і членів Його Тіла, повинен виконатися ще перед тим, як ця Нова Угода з Ізраїлем може прийти на зміну старій Угоді, Угоді Закону.

В Євр. 9: 16 читаємо: “Бо де заповіт, там має відбутися смерть заповітника”. У випадку Мойсея смерть заповітника була представлена в забитті тельця і козла. У випадку позаобразного Мойсея смерть Заповітника показана в жертві нашого Господа та Його Тіла, Церкви. Треба також звернути увагу на здібність Христа дати Заповіт, Угоду, тобто укласти Угоду. Як людина Ісус не міг укласти цієї Угоди. Чому? Тому що як людина (не зачатий духовно) Він міг лише дати Своє людське життя за людство, і тоді б Йому нічого не залишилося для Себе. А коли б Він зберіг Своє земне життя, то міг би встановити тільки земне Царство і після цього ніколи не зміг би дати нікому вічне життя. Він міг би благословити людей мудрими законами та правилами, покращив би умови теперішнього часу, та ніколи не зміг би дати їм життя, досконалість та благословення, які зможе дати під Новою Угодою.

ЯК ГОСПОДЬ СТАВ ЗАПОВІТНИКОМ?

Щоб стати Заповітником і дати вічне життя світу, нашому Господу потрібно було ретельно дотримуватися Плану, встановленого Богом. По-перше, Своєю слухняністю Він повинен був продемонструвати відданість Богу й отримати в нагороду життя на божественному рівні. По-друге, взявши Своє людське життя, яке Він жодним чином не втратив, тепер Він повинен був мати це людське життя і його права, щоб дати їх Ізраїлю, а через нього всьому людству. Ось так Він є Заповітником — тим, хто заповідає щось іншим. Він передає це не тоді, коли ще живий (у вигляді дару), а дає як Заповітник (дає як щось, з чим розстається при смерті). Отже,

наш Господь Ісус, Великий Посередник Нової Угоди, дасть людству людські права та привілеї, на які має право завдяки досконалій слухняності Божественному Закону. Він не запрошує нас розділити ці права зі світом, ані увійти під Його посередницьке панування і мати участь у реституційних привілеях, а, згідно з волею Бога, запрошує зробити щось інше: приєднатися до Нього, стаючись Заповітником, віддати своє життя і мати участь із Ним у дусі Його великої праці, щоб також мати участь з Ним у фактичних складових цієї праці підчас Тисячоліття.

Та вже зі самого початку ми стикаємося з трудністю, оскільки, на відміну від Нього, ми не маємо досконалого тіла, яке могли би дати як досконалу жертву. Звідси Божий порядок для тих, чий розум є в стані жертвування: Господь Ісус може мати справу з ними і як їхній Заступник може приписати їм Свою заслугу, Свої реституційні права, щоб відшкодувати, компенсувати їхні вади та недоліки, щоб вони могли представити Богу жертву, яка Йому подобається. Бачимо, що тим, хто сьогодні покликаний, Він не дає ані посередницьких благословень Тисячолітнього віку, ані реституційних умов, які це Посередницьке царювання передасть. Він дає їм те, що набагато краще слугуватиме Його задуму для них: приписує Свою заслугу за минулі гріхи, щоб їхня жертва могла задовільним чином встояти перед Божественним вблаганням. І навіть тоді їхня жертва була б недосконалою та незадовільною через неспроможність довести її до кінця, коли б Він не продовжував бути їхнім Заступником. З кожною ненавмисною вагою та недоліком вони можуть приходити до Нього як свого Заступника і отримувати милість та очищення від усякого гріха через заслугу Його жертви.

“ЗАРАДИ ВАШОГО ПОМИЛУВАННЯ, ЩОБ І САМІ ВОНИ [ЮДЕЇ] БУЛИ ПОМИЛУВАНІ” (Дерк.)

Отже, бачимо великий Заповіт, який є у Христовій крові й на який Він посилається, кажучи: “Це кров Моя Нового Заповіту”. Замість того, щоб застосувати цю кров Нового Заповіту за світ чи за Ізраїль, Він застосував її спочатку за Церкву. Уся вона повинна перейти через Церкву, так би мовити. “Пийте з неї всі”,

будьте всі учасниками Моєї чаші, бо якщо ви не будете учасниками Моєї чаші, то не можете бути учасниками Мого життя. Це Його чаша, і Він дозволяє нам брати в ній участь. Ми не гідні мати прямі стосунки з Отцем, тим не менше, Отець пам'ятав про нас ще “перше заложення світу”, як каже апостол (Еф. 1: 4). Тому ми повинні вважати Таємницю — вибір Церкви, Тіла Христа — не розширенням первісного Божественного Плану, а лише виконанням певної частини цього Плану, попередньо не відкритої, тобто не виявленої.

Тому Церкві Христа потрібен весь Євангельський вік, щоби пити Його “чашу” й “у смерть Його христитися”. Коли останній член вип'є цю чашу, буде охрищений у Його смерть і закінчить свій шлях, тоді всі страждання Священника, Голови та Тіла, завершаться — страждання, про які Господь згадає через пророків як про “Христові страждання та славу, що прийдуть по них”. Спочатку постраждав Голова; потім страждання продовжували приходити на всіх членів Тіла. Як тільки ці страждання закінчаться, увесь Христос буде увінчаний славою, честю та безсмертям за завісою.

Коли ми п'ємо цю чашу Нового Заповіту — Його кров, Його пожертвуване життя, — ми маємо спільність (участь) у смерті Христа (1 Кор. 10: 16, 17). Ми також повинні бути учасниками Його особливого життя на духовному рівні (1 Ів. 3: 2) і, тим самим, брати з Ним участь у праці укладення Заповіту, Угоди, яка буде звернена до Ізраїлю і

через Ізраїль до світу. Про це апостол ще згадає в Рим. 11: 25-28. Говорячи про час, коли Ізраїль повернеться від своїх гріхів, коли Визволитель, Христос — Голова і Тіло — “прийде зі Сіону... і відверне безбожність від Якова”, коли Бог укладе Свою Угоду з ними і забере їхні гріхи, апостол додає: “Заради вашого помилування, щоб і самі вони були помилувані” (Рим. 11: 31, Дерк.).

Це буде милосердя Бога через Ісуса і милосердя Ісуса через Церкву. В одному значенні це буде Боже милосердя, в іншому — Ісусове милосердя, у ще іншому — милосердя Церкви. Це милосердя дістанеться юдеям. Яке милосердя? Новий Заповіт. Як? Через смерть Заповітника — Христа, Голови, і Церкви, Тіла. А що Ізраїль здобуде через цей Заповіт, через це Волевиявлення? Земне життя і земні права, які великий Христос віддав на жертву. Усе перейде до Ізраїлю. Усі права на вічне життя, усе втрачене в Адамі і відкуплене Христом дістанеться тільки Ізраїлю — по суті нікому з них, окрім справжніх ізраїльтян. Отже, у Тисячолітньому віці всьому людству треба буде прийти до цього Божого народу, щоб здобути вічне життя й мати частку в цьому Заповіті (Волевиявленні) Христа — стати справжніми ізраїльтянами, щоб мати змогу бути спадкоємцями цього Волевиявлення, яке дає земне людське життя і всі земні права, які Ісус мав, якими пожертвував, які приписав нам, дозволивши приєднатися в жертвуванні до Нього.

R4623 (1910 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.